

ÅRGÅNG 127 • NUMMER 3 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MARS 2003

Liahona

A young girl with blonde hair, wearing a white lace-trimmed dress, is seated on a church pew. She is looking down at a small white object she is holding in her right hand. A black Bible is resting on her lap. The background shows the wooden structure of the church pews.

Allt som är gott och
vackert, s 14

Anledningar att
förbli ren. s 6

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Craig Dimond, bilden är arrangerad. *Baksida:* Foto Steve Bunderson; bilden är arrangerad. Se "Allt som är gott och vackert", s 14.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG
Se "Jag är Guds lilla barn", s 4.

ARTIKLAR

- 2 Budskap från första presidentskapet: Familjens hemafton
Gordon B Hinckley
- 14 Allt som är gott och vackert *Jan Pinborough*
- 20 Rikta sin blick bortom målet *Quentin L Cook*
- 25 Besökslärarnas budskap: Förbered familjen genom att stärka den andligen
- 32 Från Unga kvinnor till Hjälpföreningen *Kathleen Lubeck Peterson*
- 38 Jesu ord: Ödmjukhet *Athos M Amorim*
- 42 Sista dagars heliga berättar
Nutida underverk *Nitochka Silva Calisto*
Intensivvård med hjälp av familjen *Pamela Steenboek*
Ge aldrig upp *Jason Lacayo*
Vårt nya missionsliv *Robert A Hague*
- 48 Så kan du använda *Liabona* mars 2003

UNGDOMSSIDORNA

- 6 Anledningar att förbli ren *Neal A Maxwell*
- 13 Råd och förslag: Bli en sann vän *Kristi McLane*
- 19 Sann skönhet *Rosalyn Collings*
- 26 Evangeliets klassiker: Idag ska jag ...
N Eldon Tanner
- 30 Min familj *Scott Bean*
- 47 Visste du detta?

LILLA STJÄRNAN

- 2 Kom lyssna till profetens röst: Vägen
Thomas S Monson
- 4 Samlingsstunden: Jag är Guds lilla barn
Vicki F Matsumori
- 6 Mormor Emilys kyckling *Sara Lewis*
- 9 För små vänner: När jag bodde hos min himmelske Fader
Pat Graham
- 10 Berättelser ur nya testamentet: Jesu lidande i Getsemane
örtagård
- 14 Vänner emellan: Kom ihåg *Walter F González*
- 16 Tempelbilder

Mars 2003 • Årgång 127 • Nummer 3
LIAHONA 23983 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolvsvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Senioridesigner: Sharri Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningsstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvärig utgivare för Kyrkonytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center, Utlandagatan 24, 412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska, mongoliska, norska, pangasinan, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, vietnamesiska, och waray. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

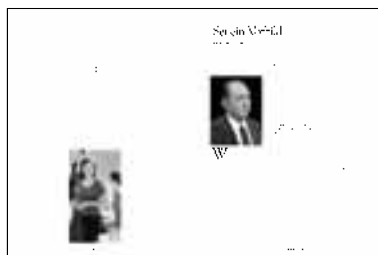
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

March 2003 Vol. 127 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

"VAR ETT FÖREDÖME"

Jag blir alltid glad av att läsa *Liabona* (tyska). President Thomas S Monsons tal, "Var ett föredöme", i januarinumret 2002, blev jag särskilt förtjust i.

För en tid sedan bodde vi i Bad Driburg och som pensionär fick jag möjlighet att då och då servera mineralvattnen vid en lokal hälsobrunn. Vid ett tillfälle berättade en dam för mig att hon tyckte att allting gick på tok i hennes liv. Jag försökte uppmuntra henne att förlita sig på Gud.

Vid ett senare tillfälle berättade hon för mig att hon nyligen sett ett TV-program om sista dagars heliga. Hon sade att människorna i programmet påminde om mig. De var vänliga, öppenhjärtiga, artiga och hade en speciell utstrålning. Jag sade till henne: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Hon tittade förvånad på mig och sade: "Jag skulle vilja veta mer om din kyrka."

Genom denna upplevelse lärde jag mig att följa de råd president Monson gav i sin artikel:

1. Fyll ert sinne med sanning.
2. Fyll ert hjärta med kärlek.
3. Fyll ert liv med tjänande"

(*Liabona*, jan 2002, s 115).

Albert Zimmer,

Kaiserslauterns gren,

Mannbeims stav, Tyskland

STÄRKER FAMILJEN

Varje gång vi får *Liabona* (spanska) läser jag och min hustru ut den inom en vecka. Min familj har stärkts av att läsa *Liabona*. Något av det som vi tycker allra bäst om är första presidentskapets budskap. Vi tycker också om berättelserna från medlemmar och barnens sidor. Jag uppskattar det jag lär mig av andra läsare under "Frågor och svar" och tycker om att tillämpa deras insikter i mitt liv. *Liabona* är till välsignelse i vårt hem.

Juan Alberto Arce,

Silver Springs (spanska) församling,

Silver Springs stav, Maryland

LIAHONAS SVART-VITA NUMMER

Alltsedan jag blev medlem i kyrkan har jag prenumererat på *Liabona* (spanska). Min 10-åriga dotter älskar *Lilla stjärnan*. Hon tycker att det är jättekul att läsa de färgglada sidorna. Men de nummer jag tycker bäst om är svartvita, det vill säga generalkonferensnumren. Min dotter blir ledsen när de kommer, men jag säger till henne: "Här är kyrkans generalauktoriteter. Deras tal är verkligen inspirerande."

Jag tycker också om Kyrkonytt, där jag kan läsa om kyrkans utveckling. Tidningen har fört med sig en underbar förändring i mitt liv.

Libia Coromoto Mejía Montilla,

Coro andra gren,

Falcóns distrikt, Venezuela

MÅNDAG

1

30

1:00

8

9

15

16

Familjens hemafton

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

En kväll i veckan – måndag kväll

”Vi har ett hemaftonsprogram för familjen en gång i veckan [måndag kväll] över hela kyrkan då föräldrar sitter tillsammans med sina barn. De studerar skrifterna. De samtalar om familjeproblem. De planerar familjeaktiviteter och liknande. Jag tvekar inte att säga att om alla världens familjer bara gjorde detta så skulle vi överallt se mycket bättre familjesammanhållning” (intervju, *Boston Globe*, 14 aug 2000).

”[Herren] förväntar sig att vi ska ha familjens hemafton – att vi en kväll i veckan samlas med våra barn och undervisar dem om evangeliet. Jesaja sade: ‘Dina barn skall alla bli HERRENS lärjungar’. Detta innebär att alla dina barn ska få undervisning om Herren. Och välsignelsen lyder: ‘Och deras frid skall vara stor’ [Jes 54:13]” (möte, Nouméa, Nya Kaledonien, 17 jun 2000).

Barndomsminnen

”År 1915 bad president Joseph F Smith kyrkans medlemmar att ha familjens hemafton. Min pappa sade att vi skulle ha det, att vi skulle värma upp vardagsrummet i vilket mammas stora piano stod och

göra vad kyrkans president bett oss göra.

Vi var usla aktörer som barn. Vi kunde göra allt möjligt tillsammans medan vi lekte, men att be någon av oss att sjunga solo inför de andra var som att be en glass att inte smälta på köksspisen. I början brukade vi skratta och göra oss lustiga över varandras framträdanden. Men våra föräldrar var ihärdiga. Vi sjöng tillsammans. Vi bad tillsammans. Vi lyssnade stillsamt medan mamma läste berättelser ur Bibeln och Mormons bok. Pappa återgav berättelser ur minnet ...

Ur dessa små enkla möten, som hölls i vardagsrummet i vårt gamla hem, uppstod någonting obeskrivligt och underbart. Vår kärlek till våra föräldrar stärktes. Vår kärlek till våra syskon växte. Vår kärlek till Herren ökade. Uppskattning för det enkla och goda växte fram i våra hjärtan. Dessa underbara ting förverkligades eftersom våra föräldrar följde rådet från kyrkans president” (“Some Lessons I Learned as a Boy”, *Ensign*, maj 1993, s 54).

En känsla för prioritering

”Ni behöver skapa i ert liv en känsla för att prioritera, att lägga tonvikten vid det som är

Vari ligger denna kyrkas styrka? "... Det är i betoningen vi lägger på familjer ... Håll er familj nära tillsammans och älska och bedra era barn" (möte, Reykjavik, Island, 11 sep 2002).

BREV FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

4 oktober 1999

Till: Kyrkans medlemmar över hela världen

Kära bröder och systrar!

Måndagskvällarna är reserverade över hela kyrkan för familjens hemafton. Vi uppmanar medlemmarna att avsätta denna tid till att stärka familjebanden och undervisa om evangeliet i sina hem.

Tidigare detta år uppmanade vi föräldrarna att ägna sina bästa krafter åt att undervisa och fostra sina barn i evangeliets principer som håller dem nära kyrkan. Vi rådde också föräldrarna och barnen att ge högsta prioritet åt familjebön, hemafton, studier i och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter.

Vi anmodar medlemmarna att, där så är möjligt, undvika att ha bröllopsmottagningar eller andra liknande aktiviteter på måndagskvällar. Där detta går att genomföra, kan medlemmarna också behöva uppmana ledare i sambälle och skola att undvika att lägga aktiviteter på måndagskvällar som kräver att barn eller föräldrar är borta från sina hem.

Kyrkans byggnader och inrättningar ska vara stängda på måndagskvällarna. Inga församlings- eller stavsaktiviteter ska planeras för dessa kvällar, och andra störande inflytanden på hemaftnarna ska undvikas.

Med vänlig hälsning

Gordon B Hinckley

Thomas S Monson

James E Faust

viktigt och lägga åt sidan de oväsentliga ting som inte leder någonstans. Skapa en känsla för rättvisa, en känsla för vad som är gott och för vad som inte är gott, vad som är viktigt och vad som inte är viktigt, och det kan bli en fantastisk och underbar välsignelse i ert liv" (möte, Salt Lake City-missionen Utah, 15 dec 2001).

En helig stund för familjen

"Jag vill nämna ... familjens hemafton. Vi fruktar att detta mycket viktiga program håller på att falla tillbaka i alltför många områden. Bröder, det finns ingenting viktigare än era familjer. Ni vet det. Det här programmet påbörjades 1915, för 87 år sedan, när president Joseph F Smith uppmanade sista dagars heliga att avsätta en kväll i veckan att ägnas särskilt åt familjen. Det skulle vara en tid för undervisning, för skriftläsning, för odlade av talanger och för diskussion av familjefrågor. Det bör inte vara ett tillfälle att gå på idrottsevenemang eller något sådant. Om det förekommer en familjeaktivitet av det slaget då och då, så är det naturligtvis acceptabelt. Men i livets allt snabbare strömmar är det så viktigt att fäder och mödrar sitter ner med sina barn, ber tillsammans och undervisar dem om Herrens vägar, begrundar familjeproblem och låter barnen få utlopp för sina talanger. Jag är övertygad om att detta program tillkom efter uppenbarelse från Herren som svar på ett behov bland kyrkans familjer.

Om det fanns ett behov för 87 år sedan, så är behovet förvisso mycket större idag.

Vi fattade beslutet att måndagskvällen ska användas till denna familjeaktivitet. På sådana platser där det finns ett stort antal medlemmar brukade skolledare och andra respektera programmet och inte planera aktiviteter för den kvällen.

Men nu verkar det finnas en allt större benägenhet att planera andra aktiviteter på måndagskvällarna. Aktningsfullt framställer vi vår begäran till skolledare och

President och syster Hinckley åtnjuter ofta tid med familjen tillsammans med sina barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

andra att låta oss ha denna enda kväll i veckan för att kunna fortsätta med detta viktiga och traditionella program. Vi ber att de inte planerar evenemang som kräver att våra barn är närvarande på måndagskvällarna. Vi är säkra på att de inser hur absolut viktigt det är att familjerna har tillfälle till att åtminstone en gång i veckan vara tillsammans utan lojalitetskonflikter. Vi skulle verkligen känna oss mycket tacksamma för deras samarbete rörande denna angelägenhet. Och i starkast möjliga ordalag uppmanar vi alla fäder och mödrar att ta detta tillfälle och denna utmaning att göra måndagskvällen till en helig tid för familjen på största allvar.

Jag har blivit inbjuden inte så få gånger att delta i olika slags samhällsaktiviteter på måndagskvällar. Jag har alltid tackat nej till dessa invitationer, med uppskattning men med förklaringen att jag har reserverat måndagskvällen för familjens hemafton. Jag hoppas innerligt att ni alla gör likadant” (“Till prästadömetts män”, *Liabona*, nov 2002, s 58).

Ett sunt familjeliv

”Om vi lever efter evangeliet för vi in människor i kyrkan. Som en följd av det goda de ser i vårt liv attraheras de av det budskap vi undervisar om. Detta budskap lägger stor tonvikt vid familjen. Familjen blir någonting mycket

viktigt i vår undervisning och i vårt sätt att leva. Vi tror att familjen är den grundläggande enheten i samhället. Ett starkt samhälle är omöjligt utan starka familjer. En stark nation är omöjlig utan starka familjer – där fadern, modern och barnen är en enhet och samarbetar. Familjer splittras nu över hela Amerika, över hela världen. Om

vi bara kan främja ett gott, sunt familjeliv bland våra medlemmar så är jag inte särskilt oroad över denna kyrkas framtid” (intervju med Ignacio Carrión, *El País* [Mexico], 7 nov 1997). ■

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Förbered er under bön och återge sedan detta budskap med ett tillvägagångssätt som uppmuntrar till engagemang hos dem ni undervisar. Här följer några exempel:

1. Visa sidan 2 (utan att visa sidan 3) och fråga familjen vad de tror att budskapet handlar om. Gör en lista över aktiviteter som kan inkräkta på måndagskvällens hemafton. Läs tillsammans några av president Hinckleys uttalanden och brevet från första presidentskapet. Bär ditt vittnesbörd om välsignelserna med att hålla hemafton varje vecka.

2. Läs upp avsnittet ”En känsla för prioritering”. Allteftersom familjen turas om med att läsa från detta budskap frågar du dem varför de tror att president Hinckley framhåller detta ämne. Berätta varför dessa tankar är viktiga för dig och inbjud de andra i familjen att också göra det.

Anledningar att förbli REN

Lydnadens välsignelser är härliga. Olydnad är andligt förlamande. Det är ni som väljer.

ÄLDSTE NEAL A MAXWELL
i de tolv apostlarnas kворum

Jag har för avsikt att på ett något annorlunda sätt ta upp de grundläggande normer som förknippas med kyskhet före äktenskapet och trohet därefter – de är alla en del av det stränga men ljuva sjunde budordet, vilket kanske är det minst populära av de tio budorden.

Det sjunde budordet, som inte är ett vanligt ämne i vår tid, är en av de minst iakttagna men mest välbehövliga av Guds lagar. Världen bryr sig föga om huruvida någon håller detta bud, så länge som människor tycks vara värda respekt inom andra områden. När människor väl valt bort de högre principerna nöjer sig många med att vara ”praktiska”. Men omoral är så opraktiskt!

Som lärjungar kan vi inte ge efter för detta. Vi har fått befallningarna om kyskhet före äktenskapet, trohet inom äktenskapet

och att undvika homosexualitet. Vi har blivit undervisade om hur farliga okyska tankar är (se Matt 5:28). En särskild tidsperiods mode-nycker kan inte förändra Guds eviga lagar, och vi får inte ge upp.

Evigheten börjar nu

Jag har länge ansett att inuti några av de hårdaste lärdomarna, djupt inuti dem, finns några av de största sanningarna och de mest värdefulla principerna. Men dessa upptäcks inte lättvindigt eller på ett vanvördigt sätt. Petrus sade att lydnad skänker både välsignelser och ytterligare kunskap. Efterlevnad av rätta principer ökar förståelsen (se 2 Petr 1:8). Så är fallet med det sjunde budordet.

Alma sade till exempel att vi måste tygla våra lidelser för att kunna vara ”fylld[a] med kärlek” (Alma 38:12).

Om sådana lidelser verkligen var sann kärlek så skulle de inte behöva ersättas med kärlek. I en uppenbarelse år 1839 till profeten

*Sann kärlek är
den inneboende
egenskapen i både
det första och det
andra av de två
stora buden.
Att missförstå
kärlekens sanna
egenskaper är att
missförstå livet.
Att vara okysk, i
kärlekens namn,
är att förstöra
någonting
värdefullt.*

Anledning 1:
Välsignelserna med att vara i harmoni med gudomlig lag och med Herren.

Anledning 2:
Välsignelsen med att vara i harmoni med sin innersta potential.

- **Motstå världens retorik. Om du står fast kommer också andra att göra det.**
- **Eftersom du inte låter människor komma in och vandra runt i ditt hem med leriga skor, ska du inte beller låta dem gå omkring i ditt sinne med leriga skor.**

Joseph Smith kopplade Herren samman ”kärlek till alla människor” med att ständigt pryda sina tankar med dygd (L&F 121:45).

I liknelsen om såningsmannen talade Jesus om hur några av dem som skulle kunna förändras till det bättre misslyckas med detta eftersom begäret till allt annat ”kväver ordet” (Mark 4:19). Denna kvävning inträffar eftersom köttslighet allvarligt begränsar själen.

När vi begrundar det sjunde budordet kommer vi till insikt om att det också handlar om vår upphöjda eller eviga karaktär. I Ordspråksboken läser vi: ”Den som förför en annans hustru ... är utan förstånd. Den som gör så fördärvar sitt eget liv” (se Ords 6:32; kursivering tillagd). Några av den sexuella omoralens följder kan vi helt enkelt inte förstå vidden av; men de är mycket verkliga – även om de inte är synliga. Paulus skrev att det som är osynligt är evigt (se 2 Kor 4:18).

Ärligt talat, bröder och systrar, bör vi förbereda oss idag för ett liv i en bättre värld. Det här livet är mycket betydelsefullt – men det är kort. Och om vi har alltför bråttom att anpassa oss till denna världs föränderliga och flyktiga vägar, blir vi missanpassade i nästa liv – ett liv utan slut! Är det att undra på att de som bryter detta bud är ”utan förstånd”.

Tre goda anledningar

I någon mån delar världen naturligtvis vår oro i fråga om bristande lydnad till det sjunde budet. Varken i kyrkan eller i världen vill någon ha de sjukdomar som ofta är en följd av okyskhet och otrohet.

Vi har en gemensam önskan att undvika graviditeter hos ogifta mödrar. Olyckligtvis är världens ”sista utväg” abort. Abort, liksom

okyskhet, framkallar, som Jakob skrev så väl-taligt angående okyskhet, ett tillstånd i vilket många hjärtan dör, ”genomborrade av djupa sår” (Jakob 2:35). Lyssna till de smärtfyllda frågorna som en ung kvinna som genomgått två aborter ställer:

”Jag undrar över de andar som jag har avlägsnat genom abort – om de var där, om de skadades. Båda gångerna hade det inte gått tre månader, men en mor känner liv innan hon känner rörelse.

Jag undrar om de känner sig vilsna och ensamma.

Jag undrar om de någonsin kommer att få en kropp.

Jag undrar om jag någonsin får möjlighet att få tillbaka dessa andar.”

Tyvärr, bröder och systrar, ”ogudaktighet är aldrig lycksalighet” (se Alma 41:10).

En tredje oro som vi i viss utsträckning delar med världen är att sexuell omoral är skadlig för äktenskapet och familjelivet, att den ökar den accelererande skilsmässofrekvensen.

Men lyckligtvis har rikets medlemmar långt större skäl att lyda det sjunde budet än denna trefaldiga oro, även om den är berättigad.

De bästa anledningarna

Den främsta orsaken till att efterleva samtliga kyskhetslagar är att det är ett av Guds bud. Josef hade det skälet klart för sig när han motstod lockelserna från Potifars lystna hustru (se 1 Mos 39:9). Josef, som insåg att han måste vara lojal mot sin arbetsgivare Potifar, drog slutsatsen: ”Hur skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?” Josefs lydnad var en handling av lojalitet mot många människor – mot sig

själ, mot sin framtida familj, mot Potifar, mot Gud, och, ja, även mot Potifars hustru!

Ett annat viktigt skäl till att lyda är att brott mot det sjunde budet fördriver den Helige Anden från vår själ. Vi går miste om hans ovärderliga sällskap, eftersom han inte kan vistas i en syndig själ. Och utan hans hjälp blir vi mindre nyttiga, mindre klarsynta, mindre verksamma och mindre kärleksfulla.

Verklig kärlek

Sexuell omoral är också farlig därför att den gör människor okänsliga. Liderlighet kan, ironiskt nog, göra så att de människor som på ett felaktigt sätt hyllar sin förmåga att känna småningom förlorar denna förmåga! De blir, som tre profeter i olika tidsutdelningar uttrycker det, "utan känsla" (se

Ef 4:19; 1 Nephi 17:45; Moroni 9:20).

Försoningen var en följd av lydnad och kristlig kärlek, inte en lägre form av kärlek. Det var den mest osjälviska och betydelsefulla handlingen i hela mänsklighetens historia, medan omoral, å andra sidan, skoningslöst förstärker självisheten – som redan finns i epidemiska proportioner i världen. Sann kärlek är den innersta egenskapen i både det första och det andra av de två stora buden – och alla andra lagar är en följd av dessa två! Att missförstå kärlekens sanna egenskaper är därför detsamma som att missförstå livet.

Att vara okysk, i kärlekens namn, är att förstöra någonting värdefullt för att kunna utnyttja det på ett felaktigt sätt. När vi förlorar vår förmåga att känna är det därför att vi har förlorat själens smaklökar.

Ett annat skäl till att hålla det sjunde budet är att okyskhet försvagar självkänslan därför att vi i själva verket syndar mot oss själva och mot vad vi är (se 1 Kor 6:18, 19). Det är min uppfattning att vi också bryter löften som vi har avgett i förut tillvaron. Okyskhet påverkar dessutom också andra människor på ett negativt sätt.

De tiotusentals unga människor som bor tillsammans utan att vara gifta bryter mot det vedertagna sättet att leva tillsammans som familj. De bittra följderna av denna brytning i vår sociala miljö kommer att påverka oss i många generationer.

Vara fri

Dessa, och andra problem, överträffar vida världens oro över sjukdomar och graviditeter. Men kyrkan måste, som Paulus sade, vara "sanningens pelare och grundval" (1 Tim 3:15).

Anledning 3:
Välsignelsen av en utmärkande och välförtjänt självkänsla.

Anledning 4:
Välsignelsen av "fribet från begärets tyranni.

• *De som drivs av sina lustar bar en falsk känsla av fribet. Det är en tom fribet.*

• *Om misstag begåtts, kom då ihåg att omvändelsens härliga evangelium finns. Förlåtelsens under väntar alla dem som är uppriktigt ångerköpta och som tar de nödvändiga stegen.*

Anledning 5:
Välsignelsen av frihet från frätande skuld känslor.

Anledning 6:
Välsignelsen av en utökad fri vilja genom att lära oss att handla förnuftigt, snarare än att styras av begär.

• Bekämpa varje impuls att synda medan impulsen fortfarande är svag och medan viljan fortfarande är stark.

Kyrkan bekymrar sig också om en av de främsta dimensionerna av frihet, vilken är frihet från synd. Paulus sade: ”Där Herrens Ande är, där är frihet” (2 Kor 3:17). Jesus sade: ”Sanningen skall göra er fria” (Joh 8:32).

När vi funderar över dessa anledningar framträder ett mönster. Vi kan förstå varför det inte bara är en återkommande retorik när profeter som Mormon observerar att förlusten av kyskhet är förlusten av det som är värdefullare än allting annat (se Moroni 9:9). Och varför, vid så många tillfällen i historien, har författarna till de heliga skrifterna, när de lagt märke till sitt eget folks dekadans, jämfört mognad i orättfärdighet med spridandet av otukt och äktenskapsbrott (se Helaman 8:26)?

Finna sig själv

Genom att helt och hållet undertrycka vissa begär, genom att styra andra lidelser, och genom att förlora oss själva i tjänande – så finner vi oss själva (se Alma 39:9; 3 Nephi 12:30). Vi kan helt enkelt inte påverka världen på ett positivt sätt om vi tar efter världens fallna människor. Kom ihåg, om saltet förlorar sin sälta ... (se Matt 5:13)!

Vi måste motstå världens felaktiga modenyer. Det står inte i den trettonde trosartikeln att vi tror på allt som är populärt, modernt, fult och sensuellt, och att vi söker efter dessa ting! Istället står det: ”Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga och att göra gott mot alla” (Trosartikel 13). Och dessa egenskaper är beroende av varandra.

En annan följd av grov sexuell omoral med dess åtföljande känslolöshet är att den berövar människan hennes hopp. Och när den enskilda människan berövas hoppet tar

förtvivlan snabbt dess plats. En profet har sagt: ”Förtvivlan kommer av ogudaktighet” (Moroni 10:22).

Tio förmaningar

Mina sista råd till er finns i följande 10 observationer:

1. Motstå världens retorik. Då kommer ni att märka att om ni står fasta, kommer också andra att göra det – ibland till er förvåning. Som Paulus sade: ”Där Herrens Ande är, där är frihet” (2 Kor 3:17). Varken kvinnor eller män kan vara verkligt fria om de uppför sig på ett sätt som gör att de går miste om Anden.
2. Eftersom ni inte låter någon komma in och vandra runt i ert hem med leriga skor, ska ni inte heller låta dem gå omkring i ert sinne med leriga skor.
3. Smid en stark personlig länk i en kedja av kyskhet och trohet mot familjen, så att den kan fortsätta från far- och morföräldrar till föräldrar till barn och vidare till deras efterkommande. Att på detta sätt vara sammansvetsade är att vara förenade av de starkaste band. Det är att genom era handlingar slå fast att ni tror på buden oavsett vad som händer i världen runt omkring er.
4. Umgås inte med otuktiga människor – inte därför att ni är så mycket bättre än dem utan därför att ni inte är tillräckligt starka. Kom ihåg att dåligt inflytande kan bryta ned till och med de allra bästa. Josef hade både en stark övertygelse och starka ben, och därför flydde han från Potifars hustru.
5. Tillsammans med den vedertagne och lystne, själviske mannen har vi nu den

lystna, själviska kvinnan. De drivs båda av lustar och tror sig vara fria – men det är i

själva verket samma slags tomma frihet som Kain ägde (efter att ha brutit ett bud genom att dräpa Abel), när han ironiskt nog sade: "Jag är fri" (Moses 5:33).

6. Om misstag begåtts, kom då ihåg att omvändelsens härliga evangelium finns. Förlåtelsens under väntar alla dem som är uppriktigt ångerköpta och som tar de nödvändiga stegen. Kom dock ihåg att detta innebär att själen måste skållas av skam, för det är endast genom verklig rening som verkligt helande äger rum. Men omvändelsens väg finns verkligen där.
7. Bekämpa varje impuls att synda medan impulsen fortfarande är svag och medan viljan fortfarande är stark. Tvekan innebär bara att viljan försvagas och impulsen blir starkare. Även frestelser lyder under Parkinsons lag: Frestelser fyller den tid och det rum som finns tillgängligt. "Verka med iver" (L&F 58:27) för det som är gott.

8. Eftersom kyrkans normer skiljer sig från världens bör vi knyta samman detta faktum med vad ett flertal profeter har sagt om hur vi ska lära oss att strunta i världens hån. Vi får inte förakta människorna i världen, vi måste älska dem. Men vi måste lära oss att förakta världens hån, eftersom det i det långa loppet inte har någon betydelse.
9. Kom ihåg att de som har fel inte ska få bestämma hur du ska leva ditt liv. De som skryter över sina sexuella erövringar skryter endast om det som har erövrats dem. Vi kan beklaga dem som härmar varandras uppträdande, men vi avundas dem inte.
10. Mina unga vänner, i er strävan att skipa rättvisa, var rättvisa mot er själva! Det finns en mycket talande vers i Mormons bok som beskriver en forntida politisk ledare med dessa ord: "Han visade folket rättvisa men icke sig själv för sina många otuktensbrott" (Ether 10:11).

Konsekvenser och välsignelser

Jag har försökt att beskriva några av omoralens konsekvenser för er: antibiotika istället för avhållsamhet; piller istället för barn; partners istället för äktenskap; barn till ogifta föräldrar och gamla perversioner som marknadsförs som nya spännande upplevelser.

Nu vill jag emellertid säga att lydnad till det stränga men ljuva sjunde budordet också betyder möjligheter. Genom att undvika okyskhetens onda konsekvenser får vi tillgång till sådana välsignelser som alltid åtföljer dem som lyder buden. Mose lovade det forntida Israel att om de lydte buden

Anledning 7:
Välsignelsen av en personlig framåt drivande kraft, som alltid är en följd av att fatta beslut där vi både förkastar det felaktiga och väljer det goda.

Anledning 8:
Välsignelsen av en personlig integritet som leder till personlig helhet och orädd öppenhet.

• *Vi måste lära oss att förakta världens hån. De som skryter om sina sexuella erövringar skryter endast om det som har erövrats dem.*

• *Smid en stark personlig länk i en kedja av kyskhet och trohet mot familjen, så att den kan fortsätta till dina efterkommande.*

skulle "alla dessa välsignelser ... komma över dig och nå fram till dig" (5 Mos 28:2).

Dessa välsignelser och andra "skall komma över dig och nå fram till dig" om du lyder det sjunde budordet:

1. Genom att lyda det stränga sjunde budordet i ordets fulla bemärkelse får ni välsignelsen av att vara i harmoni med gudomlig lag och med Herren.
2. Lydnad skänker också välsignelsen av att vara i harmoni med vår innersta potential. Evangeliet hjälper oss att inte bara se på oss själva som vi är, utan som vi kan bli.
3. När vi lyder det sjunde budordet välsignas vi med en utmärkande och välförtjänt självkänsla.
4. Lydnad till detta bud välsignar oss med frihet från begärets tyranni, vilket kan vara det värsta av alla förtryck.

5. Därpå följer också välsignelsen av frihet från frätande skuldkänslor med dess onödiga bortförklaringar och självömkan istället för utåtriktat genuint tjänande.

6. Vi välsignas också med en utökad fri vilja genom att lära oss att handla förnuftigt, snarare än att styras av begär. Detta är en väsentlig del av den fria viljan (se 2 Nephi 2:26).

7. Sedan kommer den betydelsefulla välsignelsen av en personlig framåtdrivande kraft, som alltid är en följd av att fatta beslut där vi både förkastar det felaktiga och väljer det goda. Det är inte tillräckligt att bli av med lusten att synda; vi måste hungra och törsta efter rättfärdighet.

8. Lägg därtill den personliga integritetens oerhört viktiga välsignelse, som leder till personlig helhet och orädd öppenhet. Hur kan vi bli "ett kött" (Matt 19:5) i äktenskapet om vi själva är splittrade när vi inträder däri? Kyskhet, integritet och frid är beroende av varandra och är obeskriverliga välsignelser.

Mina unga vänner, avvikelser från Jesu Kristi bud förminskar vår personliga kristlighet. Att vara en sann kristen innebär därför bland annat att man håller det sjunde budordet.

När Gud Fadern presenterade sin Son Jesus Kristus för den unge profeten Joseph Smith löd hans inledande ord: "Denne är min älskade Son. Hör honom" (Joseph Smith 2:17). Denna kyrka och dess profeter har hört honom alltsedan dess – däribland det han har sagt om kyskhet och trohet! ■

Från en artikel som trycktes i Nordstjärnan, maj 1981.

Bli en sann vän

KRISTI McLANE

Alla behöver vänner. Men för att få vänner måste vi vara en vän. Här är några förslag på hur du kan bli en god vän:

✿ **Inrikta din uppmärksamhet på din omgivning.** Försök att koncentrera dig på vad andra har att säga även om det är frestande att tala om dig själv. Människor älskar att berätta om sig själva och förunderliga saker sker när man ställer frågor och lyssnar.

✿ **Säg vad du menar och mena vad du säger.** När du frågar hur någon mår eller försöker ge en komplimang, var då noga med att det kommer från hjärtat. Det märks när du inte är uppriktig (se 2 Kor 1:12).

✿ **Sök efter det goda.** Människors brister är ofta mer märkbara än deras positiva egenskaper. Om du kommer på dig själv med att tänka negativa tankar om någon, försök att ersätta dessa med goda tankar.

✿ **Stå för sanningen.** Det är viktigt att vi står för det som vi vet är rätt i våra handlingar, ord och gärningar. Om vi inte kompromissar med våra normer så förstår andra att vi inte förväntar oss att de ska kompromissa med sina normer.

✿ **Tjäna.** Ju mer vi tjänar, desto mer älskar vi. Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Kristuslika vänners medkänsla påverkar och förändrar djupt våra liv" ("Högt värderade kamrater", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 32).

✿ **Kom ihåg den gyllene regeln.** Även om det kan verka trivalt är det verkligen till hjälp att bemöta andra på det sätt som du vill att de ska bemöta dig (se Matt 7:12). Visa andra att du älskar dem genom att visa dem respekt och genom att vara vänlig mot dem.

✿ **Ha en kristuslik inställning.** Vi bör lära oss att älska andra på det sätt som Kristus älskar oss. Kom ihåg att "en väns kärlek består alltid" (Ords 17:17). ■

Kristi McLane är medlem i BYU:s 61:a församling, Brigham Young-universitetets andra stav.

Allt som är gott

Att gå emot världens normer kan vara skrämmande. Men flera viktiga sanningar kan hjälpa föräldrar att ge sina barn en fast grund för anständig klädsel under hela deras liv.

JAN PINBOROUGH

Vissa särskilda dagar fäster vi särskild vikt vid våra barns kläder. Vi väljer omsorgsfullt de kläder ett älskat barn ska ha på sig när det får ett namn och en välsignelse. Vi hjälper ett högt värderat barn att klä sig i vita dopkläder inför sitt dop. Och vid en av livets höjdpunkter kan vi få förmånen att se en älskad dotter eller son ingå eviga förbund i vackra tempelkläder. Vid var och en av dessa speciella dagar lägger vi märke till att det sätt varpå våra barn klär sig ökar vördnaden och den heliga betydelsen hos evangeliets förordningar.

Men vi tänker kanske inte på att våra barns vardagliga klädsel också har stor betydelse. Faktum är att våra barns vardagliga klädsel antingen kan föra dem närmare eller fjärma dem från evangeliets förordningar och

välsignelser. Hur kan vi hjälpa våra barn att klä sig på sätt som leder dem från det heliga ögonblicket i en välsignelse eller ett dop till de heliga förordningarna i Herrens hus?

Att veta att man är ett Guds barn – och klä sig därefter

Idag, mer än någonsin, behöver våra barn tydliga riktlinjer om vad som är anständig klädsel. I många nutida samhällen har normerna för anständighet i klädsel nästan försvunnit. Stilar som ibland bara har synts till på en cocktailbar eller i en olämplig tidning saluförs nu för barn – allt yngre till åren. Att vänta tills våra barn har blivit tonåringar är därför att vänta alltför länge med att undervisa dem om anständighet.

Uppgiften att motverka världens normer kan därför

och vackert

verka skrämmande – särskilt när barnen blir allt äldre och vill passa in bland sina jämnåriga. Genom att börja i unga år kan vi ge våra barn en fast grund för anständig klädsel under hela deras liv. Vilka är de viktiga sanningar som skapar denna grund? Beakta följande evangeliesanningar och hur insikten om dem påverkar de klädval vi gör:

- Jag är ett Guds barn. Han gav mig kroppens heliga gåva av en speciell anledning – för att kunna utföra hans verk.
- Gud vill att jag ska klä mig anständigt. Anständig klädsel återspeglar mitt gudomliga ursprung och varför jag skapades.
- Anständig klädsel hjälper mig att inrikta mig på Guds avsikter med mig, och det hjälper andra att behandla mig med respekt.

En riktig iakttagelse

En mor framhöll dessa tankar på en hemaftonslektion. Hon började med att visa en bild på Salt Lake-templet och en bild på ett spelkasino. Familjen diskuterade på vad sätt arkitekter strävar efter att harmoniera form och funktion när de ritar byggnader. De lade märke till hur de höga spirorna på Salt Lake-templet leder ögat uppåt mot himmelen, vilket inbjuder till vördnad och andakt. ”Jag förklarade att templets yttre värdighet och majestät på ett korrekt sätt återspeglar det heliga syftet med byggnaden – att leda oss till Gud”, säger mamman.

Därefter diskuterade familjen hur kasinots exteriör återspeglar syftet med denna byggnad. ”Vi kunde se hur byggnadens prålighet vittnar om omåttlighet. Den lockar människor att söka världsliga njutningar”, fortsätter

mamman. Familjen samtalade om hur byggnadsmaterial, färger och formgivning tillsammans bidrar till vilken sorts byggnad det är.

”När jag höll upp bilder på en person i anständig klädsel och en i oanständig klädsel förstod våra barn omedelbart

att kläder kan visa hur en person är”, förklarar hon. Familjen såg hur oanständig klädsel drar uppmärksamhet till personens kropp. De såg också hur anständig klädsel gör att en person får en starkare utstrålning. Vi avslutade med att diskutera hur det sätt varpå vi klär oss antingen kan bidra till eller förringa vårt gudomliga syfte som barn till Gud. Jag

REN I KROPP OCH SINNE

”Har ni någonsin betraktat er kropp som belig? Ni är ett Guds barn. Er kropp är hans skapelse ... Hur

underbart vacker är inte en välvårdad ung kvinna som är ren till kropp och själ. Hon är en Guds dotter som hennes evige Fader kan glädja sig över. Hur stilig är inte en ung man som är välvårdad. Han är en Guds son, värdig att inneha Guds beliga prästadöme.”

President Gordon B Hinckley
(”En profets råd till och förbön för ungdomar”, Liahona, apr 2001, s 37)

Enbart undervisning är inte det effektivaste sättet att undervisa, föräldrar måste också hjälpa sina barn att klä sig anständigt. Om de kläder som finns att tillgå inte är lämpliga, fundera då på att sy sådana som är det.

VAR RAKRYGGAD

*"Vi bör ofta
talesättet 'dina
gärningar talar så
högt att jag inte
hör vad du säger'.
Våra handlingar*

*talar förvisso sitt tydliga språk.
Vi måste ha ryggrad att följa
rådet från profeterna i denna
tidsbushållning att klä oss
anständigt ... Mödrar, ni kan vara
vår förebild och vårt samvete i
denna viktiga angelägenhet. Men
kom ibåg att unga människor
upptäcker hyckleri lika lätt som
de känner den underbara doften
av nybakat bröd. Föräldrar, rådgör
med era söner och döttrar och gör
sedan gemensam sak med dem och
ha ryggrad att stå emot oanständig
klädsel."*

**Biskop H David Burton, presiderande
biskop ("Var rakryggad", Liahona,
jan 2002, s 76).**

uppmnade vår familj att förvissa sig om att det sätt varpå vi klär oss korrekt återspeglar vilka vi verkligen är och vad vi har för målsättningar."

Skapa en familjekultur

Enbart undervisning är inte det mest effektiva sättet att lära ut anständighet. Här är några sätt varpå vi kan skapa en familjekultur som hjälper våra barn att klä sig på ett anständigt sätt:

- Skapa en familjenorm genom att alltid själv klä dig anständigt. Har du varit i templet bär du kläder som helt skyler tempelklädnaden. Även om du ännu inte varit i templet så bär kläder som är lämpliga att bära när du har varit där.
- Avlägsna från ditt hem all underhållning som försämrar barnens känsla för vad som är rätt och vad som inte är rätt. Varje visuellt medium – filmer, dataspel, TV-program, musikvideos – förmedlar ett budskap om kläder. Om ett barns popidol klär sig på ett utmanande sätt kan barnet få en önskan att efterlikna honom eller henne och börjar kanske tycka att dessa stilar inte är så dåliga.
- Om ni inte kan finna lämpliga kläder, sy eller låt någon annan sy dem åt dina barn om det är möjligt.
- Skriv till eller besök butiker för att låta dem veta att du vill att dina barn ska kunna köpa anständiga kläder.

- Även när du och dina barn deltar i idrott kan era kläder vara anständiga och smakfulla såväl som lämpliga för aktiviteten. Om det krävs att ditt barn bär en oanständig uniform eller klädsel i skolan eller till en aktivitet som ligger utanför schemat, samarbeta då med tränaren, läraren eller rektorn för att finna en mer lämplig stil. Det är kanske till och med nödvändigt att du hjälper ditt barn att upphöra med en aktivitet som kräver olämplig klädsel.
- Köp inte kläder som ser olämpliga ut eller "ligger på gränsen" bara för att barnen ska ha lättare att passa in i eller vara populär i gruppen. Hjälプ dem att känna sig väl till mods med att se

annorlunda ut genom att förklara att denna typ av "avvikelse" är ett sätt varpå de kan stå för sin tro och vara ett ljus för andra.

President Spencer W Kimball (1895–1985) uppmnade oss att skapa en kultur av anständighet som skiljer sig från den som kanske finns utanför våra hem: "Vi kan skapa en egen stil ... *Vi måste vara annorlunda.* Vi behöver inte göra någonting som vi inte vill göra. Vi kan skapa vår egen stil och våra egna normer. Vi kan vara ett exempel för vårt eget folk, och vi kan också hjälpa till att utveckla goda samhälleliga förebilder."¹

Vad är normen?

Kyrkans grundläggande riktlinjer för hur vi *inte* ska klä oss finns i broschyren *Vägledning för de unga*:

Oanständig klädsel kan vara minishorts och minikjolar, åtsmitande kläder, skjortor eller tröjor som inte täcker magen och andra avslöjande plagg. Unga kvinnor bör ha kläder som täcker axlarna och undvika kläder som är urringade fram och bak eller avslöjande på annat

sätt. Unga män bör också vara anständigt klädda. Alla bör undvika ytterligheter i fråga om klädsel, utseende och frisyr ...

Om du inte är säker på vad som är lämpligt, fråga då dina föräldrar eller ledare.”²

En anständig attityd

Naturligtvis är anständighet mer än den exakta längden eller stilen på ett klädesplagg. En vulgär logotyp kan till och med göra en långärmad tröja oanständig. Anständighet inbegriper både motiv och inställning hos den som bär kläderna. De som visar upp sin kropp eller använder den för att få uppmärksamhet ser inte anständiga ut, oavsett vad de har på sig. En sund framtoning och en anständig inställning återspeglar följande insikt:

”Din kropp är Guds heliga skapelse. Respektera den som en gåva från Gud och fördärva den inte på något sätt. Genom din klädsel och ditt utseende visar du Herren att du vet hur värdefull din kropp är. Du kan visa att du är en Jesu Kristi lärjunge ...

Om du är välvårdad och anständigt klädd, inbjuder du Anden och har ett gott inflytande på din omgivning.

Sänk inte dina klädnormer av någon anledning. Om du gör det får andra uppfattningen att du använder din kropp för att få uppmärksamhet och bli accepterad och att anständighet bara är viktigt när det passar dig.”³

Frågor att ställa framför spegeln

Innan barnen går till skolan eller till någon annan aktivitet så brukar de tillbringa några ögonblick med att se sig själva i spegeln för att förvissa sig om att de ser bra ut. Frågor av följande typ kan hjälpa till att vända bort ett barns tankar från att se moderiktig ut till att se attraktiv ut på ett sunt, anständigt sätt:

ETT KLART BUDSKAP

”Jag undrar ibland om det är vi mödrar som får våra barn att känna tvånget att vara populära och accepterade. Genom att forma våra önsningar så att våra normer är Herrens normer, sänder vi ett klart budskap om att det i Herrens rike inte finns någon dubbelmoral ... Dessa unga medlemmar har skarpa ögon. De lägger märke till hur långa era shorts är, om vi var tvungna att vika in och fästa upp med säkerhetsnål för att kunna bära den där blusen. De lägger märke till vad ni har på er (eller inte har på er) när ni arbetar i trädgården. De lägger märke till vilken film ni köar för att se.”

Sharon G. Larsen, dåvarande andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap (”Frukta inte! De som är med oss är fler”, Liahona, jan 2002, s 78-79).

- Drar mina kläder uppmärksamhet till min kropp eller till min trosuppfattning? Ser jag provokativ eller anständig ut?
- Klär jag mig för att ha framgång på ett världsligt sätt eller klär jag mig för att få den respekt jag förtjänar som ett Guds barn?
- Återspeglar min klädsel på ett korrekt sätt min identitet som Jesu Kristi efterföljare och som medlem i hans kyrka?

Sann lycka

När president Brigham Young (1801–1877) bekymrades över sina egna döttrars tilltagande världslighet sade han: ”Jag är trött på det sätt varpå våra [unga] kvinnor försöker överträffa varandra i alla dåraktiga moden som finns i världen. Sedan bad han dem att ”bli återhållsamma”, att avlägsna världslig-

het från sina kläder och sitt uppträdande.

Jag bad dem upphöra med ytterligheter i kläder ... Avlägsna allt som är dåligt och värdelöst och förbättra er inom allt som är gott och vackert. Inte för att ni ska bli olyckliga, utan för att ni ska leva på ett sådant sätt så att ni kan vara verkligt lyckliga i detta liv och i nästkommande liv.”⁴

När vi hjälper våra barn att motstå det oanständiga klädmotet i vår tid hjälper vi dem också att ”förbättra allt som är gott och vackert”. Vi hjälper dem att åtnjuta Anden i riktigare mått när de stannar kvar på den väg som leder till templets välsignelser och evigt liv. ■

Jan Pinborough är medlem i East Mill Creeks fjärde församling, East Mill Creeks stav, Salt Lake City.

SLUTNOTER

1. Citerad i ”On My Honor”, *Ensign*, apr 1979, s 3.
2. (Broschyr, 2001), s 15–16.
3. *Vägledning för de unga*, s 14–15.
4. Citerad i Susa Young Gates, *History of the Young Ladies' Mutual Improvement Association* (1911), s 8–10.

Sann skönhet

Genom en enda händelse insåg jag vad det betyder att vara vacker på sitt eget sätt.

ROSALYN COLLINGS

En av mina favoritbilder i kyrkans tidningar visar en vacker vas med rosor med en prästkrage i mitten. Rubriken lyder: "Var vacker på ditt eget sätt" (se *Nordstjärnan*, apr 1987, s 34). Jag känner mig ofta som denna prästkrage, som en person med ett medelmåttigt utseende som gått förlo-rad i ett hav av mera slående skönhet. Men jag lär mig långsamt att det finns olika slags skönhet och att det viktigaste inte är den yttre skönheten utan den inre.

En dag när jag var på skolan och åt min lunch och studerade till nästa lektion lade jag märke till en grupp som satt i närheten av mig och som talade och skrat-tade. Det var särskilt en ung kvinna som fångade min uppmärksamhet. Hon var lång, med vackert svart hår, mörk hud och höga kindknotor. Hennes utseende var mer olikt mitt bleka, fräkniga ansikte och röda hår än någonting annat jag kunde föreställa mig. Hon var en av de vackraste människor jag någonsin sett.

Efter några minuter reste sig gruppen och gick. Men den unga kvinna som jag hade tittat på stannade till. Jag kände mig lite generad. Jag trodde att hon måste ha sett hur jag stirrade på dem. Men någonting mycket märkligt hände.

"Ursäkta att jag stör", sade hon, "men jag ville bara tala om för dig att du är mycket vacker".

Efter en chockerad paus började jag skratta. "Jag tänkte samma sak om *dig!*"

När hon hade gått fortsatte jag att fundera över vad som hade hänt. Vi tyckte att våra olikheter var vackra. I det ögonblicket förstod jag att det inte bara finns en slags skönhet.

Sedan dess har jag funderat över hur vår himmelske Fader ser på oss. Jag tror att han måste tycka att vi är vackra eftersom vi är hans barn. Och denna gudomliga födslorätt är mycket viktigare än någon fysisk skönhet.

Vår himmelske Fader bryr sig inte om hur vackert vårt hår eller vår hud är – men han bryr sig om vårt hjärta. När vi strävar efter att erfara "en mäktig förvandling i vårt hjärta", kan vi bli välsignade med att få "hans bild präntad i vårt medvetande" (se Alma 5:14). Denna inre utstrålning gör oss verkligt vackra. ■

Rosalyn Collings är medlem i State Colleges församling, Altoona stav, Pennsylvania.

När atenarna
insåg att
aposteln
Paulus budskap
handlade om reli-
gion var det en del
som hånade honom
medan andra
förblev artigt ointres-
serade. Båda grup-
perna reagerade
med att rikta sin
blick bortom målet.

Rikta sin blick bortom målet

Att inrikta sig på människofilosofier, att ivrigt ägna sig åt "evangeliska särintressen" och att upphöja regler framför läran är sätt varpå vi riktar vår blick bortom målet.

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de sjuttios kворum

Vi lever i en värld där den senaste nyheten, tisslet och tasslet, det "hetaste ryktet", är mycket eftersökt och som sedan sprids runt om i världen. Filmer, teve och annan media skildrar ofta heroiska bedrifter, missanpassade människor, konflikter och sexualitet hellre än obemärkta, vardagliga handlingar av uppoffring, tjänande och kärlek – vilka är en så stor del av Frälsarens budskap och exempel. När vi kastar oss över det som är nytt undertrycker vi ofta det som är sant.

Det sjuttonde kapitlet av Apostlagärningarna redogör för aposteln Paulus besök hos atenarna. Athen hade länge befunnit sig i en neråtgående spiral men var fortfarande stolt över sina filosofiska traditioner. Redogörelsen nämner stoikerna och epikureerna, vars filosofier tillhörde de mer dominerande inslagen på den tiden. Stoikerna trodde att det mest åtråvärda var dygd, och epikureerna trodde

att det mest åtråvärda var njutningar. Många stoiker hade blivit högmodiga och de använde sin filosofi som ett "sätt att dölja ... sina ambitioner och synder". Många epikureer hade blivit hedonister (njutningsmänniskor) och hade som motto "låt oss äta och dricka, för imorgon ska vi dö."¹

Paulus ombads tala till denna besvärliga blandning av människor på Areopagen. I Apostlagärningarna 17:21 läser vi: "Athenarna liksom främlingarna där ägnade nämligen all sin tid åt att tala om och lyssna till *senaste nytt* för dagen" (kursivering tillagd).

Paulus försökte fånga deras uppmärksamhet genom att hänvisa till ett altare med inskriften: "Åt en okänd Gud." Men hans verkliga budskap var Jesu Kristi uppståndelse. När folkmassan insåg att hans budskap handlade om religion började en del att håna honom. Andra som var mer artiga sade: "Vi vill höra dig tala om detta en annan gång" (Apg 17:32).

När vi riktar
vår blick
bortom
målet så blickar
vi bortom Kristus,
det enda namn
givet under himlen
varigenom vi kan
bli frälsta.

Athenarnas svar till Paulus skilde sig inte mycket från det folk som profeten Jakob beskrev ännu längre tillbaka: "Men se, judarna voro ett styvnackat folk. De föraktade orden i deras enkelhet och dräpte profeterna samt sökte efter det som de icke kunde förstå. För sin blindhets skull, vilken kom sig av att de *riktade sina blickar bortom målet*, måste de nödvändigtvis falla, ty Gud har tagit sin enkla sanning ifrån dem och överlämnat mycket till dem, som de icke kunna förstå, emedan de ville hava det så. Emedan de önskade det, har Gud gjort det så, på det de skulle snubbla" (Jakob 4:14; kursivering tillagd).

Somliga har idag en tendens att "rikta sina blickar bortom målet" i stället för att hålla fast vid ett vittnesbörd om evangeliets grundläggande lärdomar. Det sker när vi ersätter evangeliets sanningar med människofilosofier, ägnar oss åt religiösa ytterligheter, söker utföra heroiska bedrifter på bekostnad av daglig hängivenhet, eller framhåller regler framför läran. Att undvika dessa beteenden hjälper oss att undvika den teologiska blindhet och de stötstenar som Jakob beskrev.

Att ersätta evangeliets sanningar med människofilosofier

En del människor verkar vara generade över enkelheten i Frälsarens budskap. De vill göra det invecklat och till och med dunkelt för att det ska bli mer intellektuellt utmanande eller samstämmigt med nuvarande akademiska trender. Avfallet var delvis en följd av detta problem. De första kristna antog de grekiska filosofiska traditionerna och försökte förena sina egna trosuppfattningar med den rådande kulturen. Historikern Will Durant skrev: "Kristendomen gjorde inte slut på hedendomen, den antog den. Det grekiska sättet att tänka, som var på utdöende, fick nytt liv."²

Några försöker i sin andliga omognad att verka sofistikerade och intellektuella. Istället för att acceptera uppenbarelser som de är vill de börja dissekera dem och bifoga dimensioner och betydelsevarianter som förvrider dess vackra sanningar. Som äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum har påpekat: "Det

judiska folket ... förkastade evangeliet, delvis därför att det saknade tillräckligt med intellektuell utsmyckning."³ Vi ser bortom målet när vi vägrar att acceptera goda, enkla evangeliesanningar för vad de är.

Religiösa ytterligheter

Ett annat tecken på andlig omognad, och ibland avfall, är när man riktar all sin uppmärksamhet på vissa evangelieprinciper eller ivrigt ägnar sig åt "evangeliska särintressen". Nästan alla dygder kan bli en last om de utövas omåttligt.

Vissa medlemmar har velat göra tillägg till vissa lärdomar. Ett exempel är när någon förespråkar tillägg till visdomsordet som inte är godkända av bröderna och vill förmå andra att godta dessa tolkningar. Om vi omvandlar en hälsolag eller annan princip till en form av religiös fanatism så riktar vi våra blickar bortom målet.

En del som inte är bemyndigade vill tala å brödernas vägnar och påstår att deras budskap innehåller det "kött" som bröderna skulle lära ut om de bara inte var tvungna att undervisa om "mjölken" först. Andra vill ge råd till bröderna och är kritiska mot alla lärdomar som inte överensstämmer med deras egen version av vad som borde läras ut.

Angående viktiga lärdomar sade Herren: "Var och en som lär mer eller mindre än detta är icke av mig" (L&F 10:68) och "det som är mer eller mindre än detta kommer av det onda" (L&F 124:120). Vi riktar våra blickar bortom målet när vi upphöjer någon princip, oavsett hur värdefull den är, till en förgrundsposition som minskar vår hängivenhet till andra lika viktiga principer eller när vi intar en position som strider mot brödernas lärdomar.

Heroiska bedrifter istället för daglig hängivenhet

I ett föredrag vid Brigham Young-universitetet sade James S Jardine, före detta ordförande för skolstyrelsen vid University of Utah, att han, när han var elev, trodde på att "helga sitt liv genom en enda storslagen, heroisk gärning", men att han hade insett att "helgelse inte är en

enstaka händelse i ett liv, utan att den visas genom daglig hängivenhet”.⁴

När jag var ung ville jag också testa mig själv genom att utföra en hjältemodig handling. Min förfader David Patten Kimball var en av de unga män som hjälpte till att bära medlemmar från Martins handkärrekompani över Sweetwater-floden. Det lät som det slags helgande jag sökte efter. Senare besökte jag min farfar Crozier Kimball som förklarade att när president Brigham Young sände iväg dessa män på deras räddningsuppdrag så bad han dem att göra allt de någonsin kunde för att rädda handkärrekompaniet. Deras helgande utgjordes av att de ”följde profeten”. Min farfar sade till mig att ständig, trofast hängivenhet till sin plikt eller till en princip är mycket beundransvärt. Lika hjältemodigt som det var för David Patten Kimball att hjälpa till med att rädda pionjärerna kan det vara att idag följa profeten genom att inte titta på omoraliska filmer eller avstå från att använda ett vulgärt språk.

Min missionspresident hjälpte mig att få rätt perspektiv på detta. Han lärde mig att vi, genom att söka efter att utföra en hjältemodig handling, i vissa fall riktar vår blick bortom målet. Han återgav en vacker dikt, som delvis lyder så här:

*Ja, vi kan nå heroiska höjder
genom en enda kraftansträngning.
Vi får kanske njuta det vitaste ljuset
från himmelen i en timme.
Men svårare är den dagliga rutinen,
att le mot prövningar som gnager och tär,
utan att klaga eller mattas.
Vår storhet bestäms av det sätt
varpå vi möter den eviga vardagen.*⁵

En del medlemmar erkänner att de skulle gå entusiastiskt till verket om de fick någon storslagen kallelse, men de tycker inte att hemundervisning eller besökslärarverksamhet är nog viktigt eller tillräckligt hjältemodigt för att de ska anstränga sig till det yttersta.

Gud använder oss ”inte på grund av det som vi har utträttat, utan i kraft av sitt beslut och sin nåd” (2 Tim 1:9). Vi riktar vår blick bortom målet om vårt helgande är villkorligt eller inte inbegriper daglig hängivenhet.

Regler framför läran

Frälsaren bekymrades när regler var viktigare än läran. I Matteus 23:23 kan vi läsa: ”Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare! Ni ertionde av mynta, dill och kummin men försummar det som är viktigast i lagen; rätten, barmhärtigheten och troheten. Det enda borde ni göra utan att försumma det andra.”

Äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum framhöll att Jakobs lärdomar om att rikta sin blick bortom målet var tillämpliga på judarna på Jesu tid:

”De tog de tydliga och enkla sanningarna som finns i den rena religionen och bifogade dem till en rad av egna tolkningar. De utbroderade dem och lade till riter och förordningar och vände en glad och glädjerik form av gudsdyrkan till ett restriktivt, inskränkt och nedslående system av ritualer och förordningar. Den levande anden i Herrens lag blev i deras händer den döda bokstaven i den judiska ritualismen.”⁶

Lärdomar besvarar vanligtvis frågan ”varför”? Principer besvarar vanligtvis frågan ”vad”? När vi betonar *hur* vi ska göra någonting utan hänvisning till *varför* vi gör det eller *vad* vi ska göra, så riskerar vi att rikta vår blick bortom målet. Om inte annat så hamnar vi i den fälla som Paulus beskrev för korintierna: ”Ty bokstaven dödar, men Anden ger liv” (2 Kor 3:6).

För att lära ut detta har Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum använt exemplet med hur vi bör undervisa våra diakoner i aronska prästadömet om sakramentsmötets lärdomar och principer så att de ska förstå att de regler de följer (som att bära vit skjorta och slips närhelst det är möjligt och att dela ut sakramentet på ett diskret sätt) stöder det som Herren vill att vi ska genomföra på sakramentsmötet (att förnya våra förbund och att minna försoningen på ett värnadsfullt sätt).⁷ I många fall vägleds vi bara av lärdomar och principer istället för regler. Profeten Joseph Smith lärde: ”Jag lär dem korrekta principer, sedan styr de sig själva.”⁸ Vi är ansvariga inför Herren för hur vi reagerar i sådana situationer.

De som följer regler utan att ta hänsyn till lärdomar eller principer är särskilt benägna att rikta sin blick bortom

En av de stora utmaningarna i detta liv är att acceptera Kristus för det han är: världens uppståndne Frälsare, vår Återlösare, vår Herre och Mästare, vår Förespråkare hos Fadern.

målet. Lika farligt är det när människor blir beroende av regler och därigenom blir mindre villiga att acceptera förändringar som en följd av fortlöpande uppenbarelse.

”Målet” är Kristus

När vi riktar vår blick bortom målet så blickar vi bortom Kristus, det enda namngivet under himlen varigenom vi kan bli frälsta. Äldste Jeffrey R Holland i de tolv

apostlarnas kvorum sade: ”Jakob såg att judarna skulle rikta sin blick ’bortom målet’ och snubbla i sitt sökande efter Israels helige, Guds bokstavlige Son som skulle komma att kallas Jesus Kristus: ’Judarna snubblade när de förkastade den sten som de skulle kunna bygga på och ha en säker grundval.’”⁹

En av de stora tragedierna i vår tid är att många så kallade kristna vetenskapsmän vägrar att acceptera Jesu Kristi gudomlighet. För somliga är han bara en stor lärare. Detta är det yttersta exemplet på att rikta sin blick bortom målet. Det hände på Jakobs tid, det hände i tidernas mitt när Frälsaren var på jorden och det händer idag när evangeliet har återställts på jorden.

En av de stora utmaningarna i detta liv är att acceptera Kristus för det han är: världens uppståndne Frälsare, vår Återlösare, vår Herre och Mästare, vår Förespråkare hos Fadern. När han är grundvalen för allt som vi gör och är så undgår vi den teologiska blindhet som är en följd av att vi riktar vår blick bortom målet och vi bärgar i stället in de härliga välsignelser som han har lovat oss. ”Kom till mig, du välsignade” säger han till dem som följer honom, ”en boning är beredd för dig i min Faders hus” (Enos 1:27). ■

SLUTNOTER

1. Frederic W Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), s 386–387.
2. *Caesar and Christ* (1944), s 595; citerad i Neal A Maxwell, *Lord, Increase Our Faith* (1994), s 23.
3. *Lord, Increase Our Faith*, s 47.
4. *On Becoming a Disciple Scholar: Lectures Presented at the Brigham Young University Honors Program Discipline and Discipleship Lecture Series*, red Henry B Eyring (1995), s 78.
5. Edmund Vance Cooke, ”The Eternal Everyday”, *Impertinent Poems* (1907), s 21.
6. *The Mortal Messiah*, 4 delar (1979–1981), 1:238.
7. Se ”Aronska prästadömet och sakramentet”, *Liabona*, jan 1999, s 43–46.
8. Citerad av John Taylor i *Millennial Star*, 15 nov 1851, s 339.
9. *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), s 72.

Förbered familjen genom att stärka den andligen

Välj under bön ut och läs från detta budskap de skriftstäl- len och lärdomar som tillgo- doser de behov som de systrar som du besöker har. Återge dina erfarenheter och bär ditt vittnesbörd. Inbjud dem du undervisar att göra detsamma.

Första presidentskapet: "Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar.

Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt" (Brev från första presidentskapet, 11 feb 1999; se *Liabona*, dec 1999, s 1).

President Gordon B Hinckley: "Älska era barn. Omhulda dem. De är så värdefulla. De är så väldigt, väldigt viktiga. De är framtiden. Ni behöver en visdom större än er egen när ni uppfostrar dem. Ni behöver Herrens hjälp. Be om denna hjälp och följ den inspiration ni får" ("Trons och vittnesbördets väv", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 89).

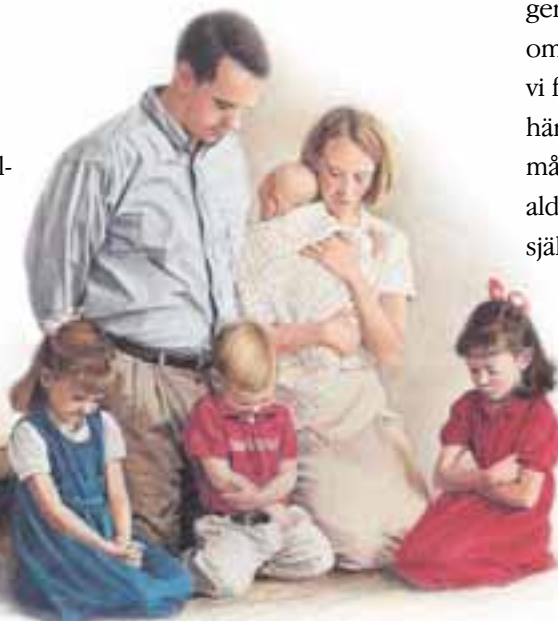
Moses 5:11-12: "Eva hörde allt detta och gladde sig och sade: Om det icke vore för vår överträdelse, skulle vi aldrig hava haft säd och skulle aldrig hava haft kunskap om gott och ont och känt glädjen över vår återlösning och det eviga livet, som Gud giver till alla de lydiga. Och Adam och Eva välsignade Guds namn och de kungjorde allt för sina söner och döttrar."

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum: "Knäböj tillsammans i ödmjuk bön som familj och ge var och en tillfälle att vara språkrör. Det kan finnas tillfällen när bönen kan tyckas rutinmässig, och när de som inte ber låter tankarna fara iväg. Men det kommer att finnas andra ovärderliga ögonblick, när någon ber i tro på grund av verkliga behov och den Helige Anden vidrör hjärtat med ett vittnesbörd. Jag minns inte lika

mycket av min mors undervisning som jag minns av hennes böner för oss. Jag kunde känna hennes kärlek, och Anden bekräftade i mitt hjärta att hon älskade sin himmelske Fader och Frälsaren och att hennes böner skulle bli besvarade. Hon nedkallade då väl-signelser över våra huvuden, och det gör fortfarande minnet av hennes böner" ("Vittnesbördets arvedel", *Nordstjärnan*, juli 1996, s 64).

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Vi stärker vår familj andligen inom vårt eget hems väggar, vare sig det rör sig om gräshyddor eller palats. Familjen omfattar även syskonbarn, kusiner och barnbarn, och sträcker sig ut till primärbarnen och unga kvinnor och unga män i våra församlingar. Den omfattar våra grannar och vårt samhälle. Det börjar med att vi ofta bär vårt vittnesbörd, att vi tror på våra barns förmågor och talanger, att vi delar med oss av våra prövningar såväl som framgångar, att vi lyssnar till och kramar våra barn i stället för att stressa vidare och skälla på dem, att vi berättar hur vår tro har uppfyllts, att vi levandegör skrifterna genom berättelser och lärdomar, ber om andras förlåtelse samtidigt som vi förlåter deras brister. Naturligtvis händer inte allt detta på en gång, vi måste försöka om och om igen! Vi får aldrig ge upp om våra barn eller oss själva."

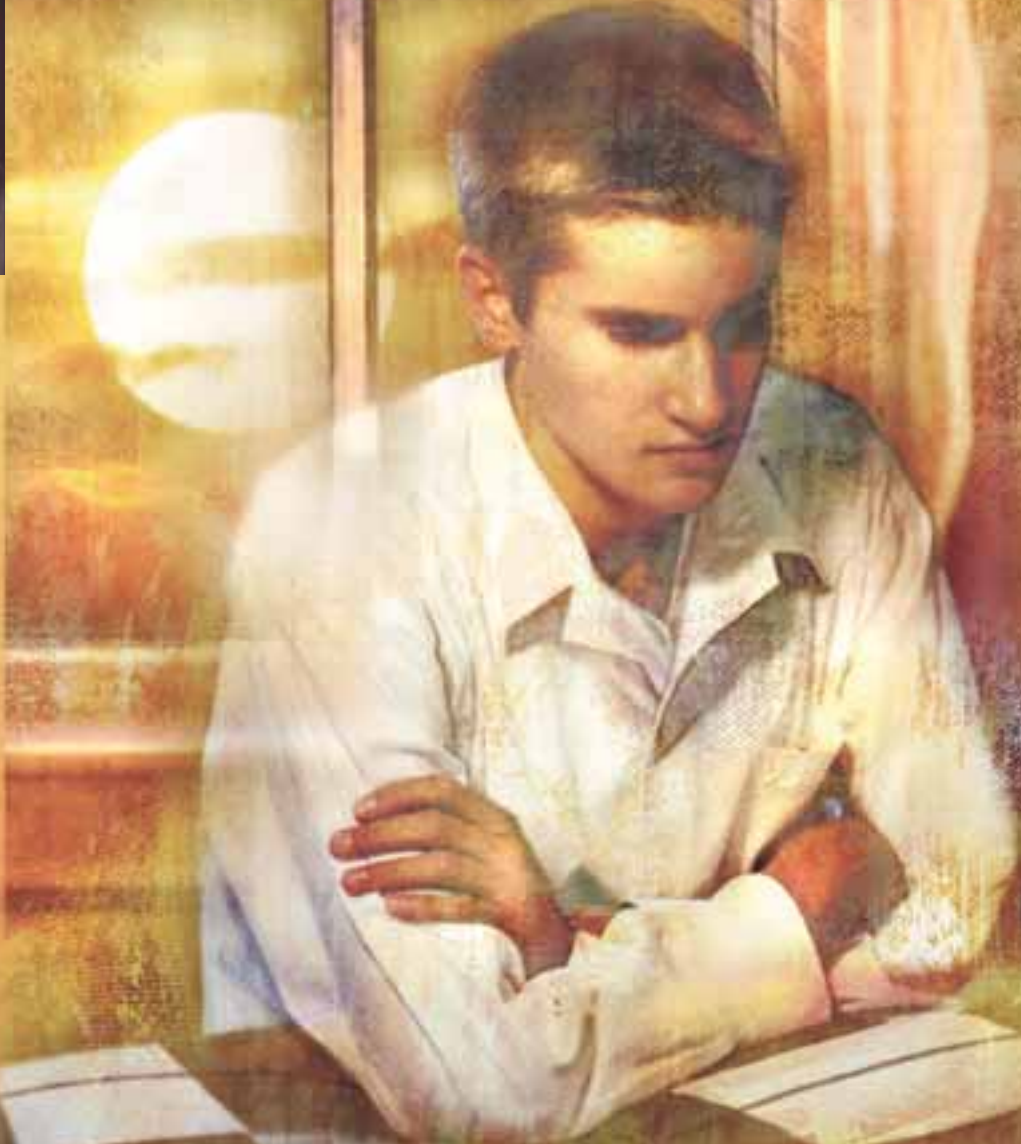
- På vilka sätt kan vi stärka andligheten hos oss själva och hos vår familj?
- Varför är vi i så stort behov av Herrens hjälp när vi uppfostrar våra barn? ■

IDAG SKA JAG ...

*N Eldon Tanner
ordinerades till
apostel år 1962.
År 1963 började
han verka i första
presidentskapet,
där han förblev
fram till sin död
år 1982. Här lär
han oss att
förbereda oss för
evigt liv – genom
att börja idag.*

PRESIDENT N ELDON TANNER (1898–1982)

*Antag att i dag var din sista dag på jorden.
Du har tillryggalagt den sista milen av din färd.
Efter all din kamp, hur mycket är du värd?
Hur mycket kan du ta hem till Gud?
– Anonym*

Dessa ord från en välkänd dikt sammanfattar vad livet handlar om. Vi lever och vi dör, och av vilken orsak? Vår kunskap och vår insikt om anledningen till vår existens och vad vårt eviga mål blir, borde hjälpa oss att avgöra hur vi ska leva och hur vi ska sälla fram och sträva efter de verkligt betydelsefulla tingen i livet.

Vi borde alla säga: ”I dag är den första dagen av resten av mitt liv. Låt mig börja nu att förbereda mig för evigt liv, så att jag ska få uppleva en fullhet av glädje och lycka, nu och alltid.” När allt kommer omkring är det ju vad var och en av oss vill och det är av största betydelse att vi tar oss tid att ta reda på hur vi ska uppnå det och börja arbeta på det dag för dag.

Dag för dag

För att uppnå detta måste vi studera och lära och öka vår kunskap och förståelse om evangeliet. Genom att tillämpa det vi lär oss dag för dag och varje dag, får vi ökad tro och ett starkare vittnesbörd, vilket är så nödvändigt för vår egen frälsning, liksom för vårt inflytande på våra närmaste, dessa som vi önskar dela vår lycka och våra välsignelser med.

Kom alltid ihåg att evangeliet är avsett att lära oss hur vi ska uppföra oss så att det gagnar våra andliga och timliga angelägenheter. Det är inte tillräckligt att gå på kyrkans möten, ta del av sakramentet, delta i religiösa diskussioner och sedan sätta dövsörat till när det gäller de behov som våra familjer, grannar eller vår omvärld har eller vara oärliga eller ohederliga i vårt agerande mot dem.

Inte heller är det tillräckligt att vara en god och solid medborgare som ger bidrag till välgörenhet, arbetar i

samhällsnyttiga föreningar och i det stora hela lever ett gott kristet liv. Även om det är berömligt, är det inte tillräckligt för att göra en berättigad till den glädjens fullhet och det eviga liv, som vår Fader i himmelen har lovat dem som älskar honom och håller hans bud.

Våra plikter

Kom ihåg skildringen i skriften av en som kom till Frälsaren och sade:

”Mästare, vad skall jag göra för gott för att få evigt liv? Jesus sade till honom ... vill du gå in i livet, så håll buden” (Matt 19:16–17).

Skrifterna omtalar om och om igen vilka buden är och att dop genom behörig auktoritet i hans kyrka och rike är ett krav för evigt liv, eller en plats hos Gud. Vid tiden för dopet, då vi blir medlemmar i den sanna kyrkan, tar vi på oss de ansvar som följer med detta medlemskap.

Vi uppmanas att lära oss vår plikt och verka i det ämbete som vi kallas till och vi varnas, att om vi inte gör det ska vi inte räknas värdiga (se L&F 107:99–100).

Övning ger färdighet

Hur kan vi hålla oss på den rätta vägen så att vi kan uppnå våra mål och till slut få evigt liv? Endast genom att disciplinera oss själva och genom att varje dag omvända oss från de gamla vanor eller svagheter som hindrar oss från att nå våra gudagivna möjligheter och mål. Vi vet, att vi ständigt måste arbeta på att uppnå något värdefullt i livet.

Innan en golfspelare kan delta i en turnering, måste han öva slag i många, många timmar. Musiker, artister, offentliga talare – alla måste arbeta och öva för att bli duktiga. Hur mycket viktigare är det inte för oss, att vi förbereder oss att utföra vår himmelske Faders verk, han som har satt oss här i en vis och härlig avsikt.

Då vi tänker på hur viktigt det är att vi beslutar oss för att bli bättre, låt oss då besluta oss för att disciplinera oss själva, så att vi noga väljer de beslut vi ska fatta, tänker igenom orsaken till våra beslut och slutligen förbinder oss att genomföra dem och inte låter något hinder

stoppa oss. Låt oss påminna oss själva i början på varje dag, att vi kan hålla en föresats, bara den dagen. Om vi gör det blir det lättare och lättare och så småningom blir det en vana.

En dag i sänder

Jag känner en ung kvinna som fick höra evangeliet predikas och som ville ansluta sig till kyrkan, men hon hade svårigheter med visdomsordet. Hon använde cigaretter och kaffe och tanken på att aldrig mer i sitt liv få röka en cigarett eller dricka en kopp kaffe överväldigade henne. En av missionärerna sade åt henne att hon skulle försöka bara en enda dag och så en dag till. Hon fann att genom att leva en dag i sänder kunde hon klara av det och hon blev snart döpt. Samma sak gäller när man vill ändra vilken dålig vana som helst till en god.

Den största välsignelse som man kan få åtnjuta i livet, är att gå till sängs på kvällen med ett rent samvete och veta, att man har levt den dagen i harmoni med Frälsarens lärdomar och utfört det arbete han utsett en att göra.

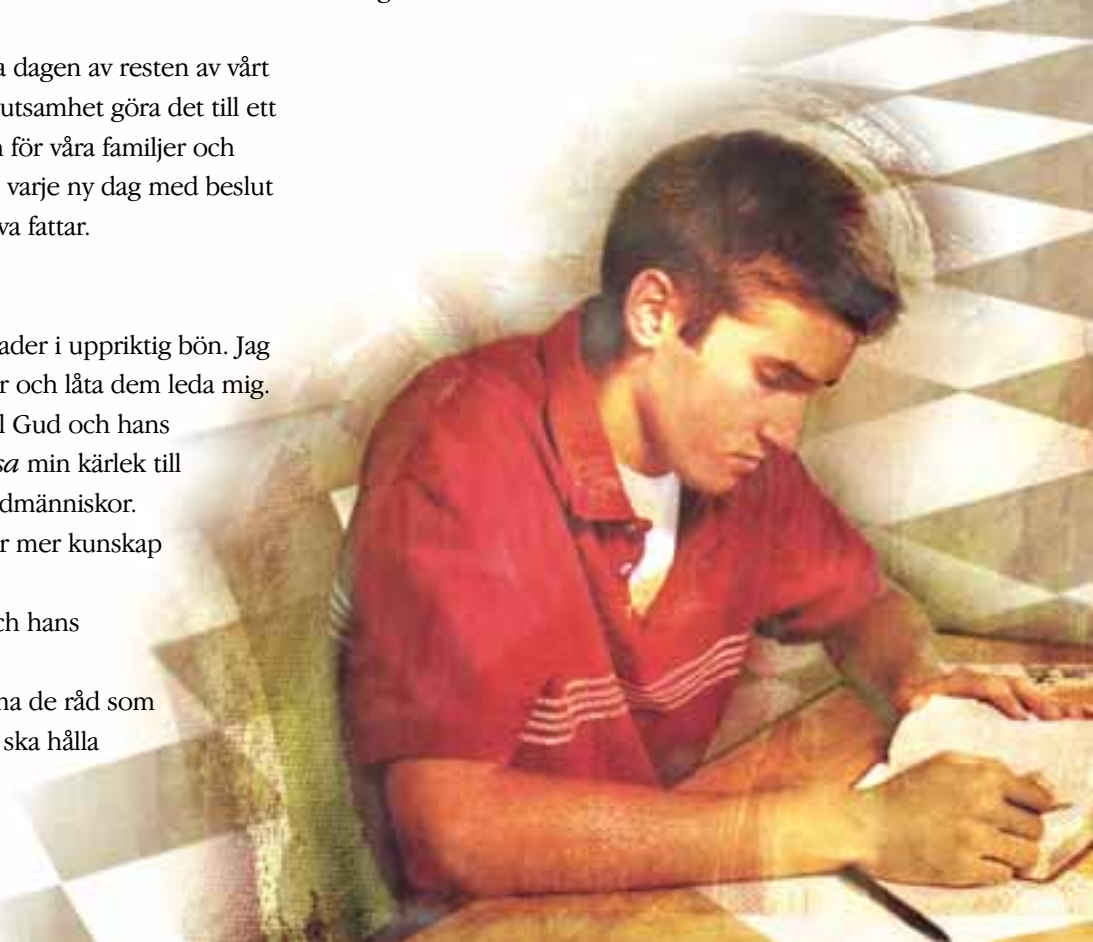
Så kommer vi nu till den första dagen av resten av vårt liv. Låt oss med disciplin och beslutsamhet göra det till ett gott år och ett gott liv för oss och för våra familjer och grannar. Det är önskvärt att börja varje ny dag med beslut som dessa eller andra som ni själva fattar.

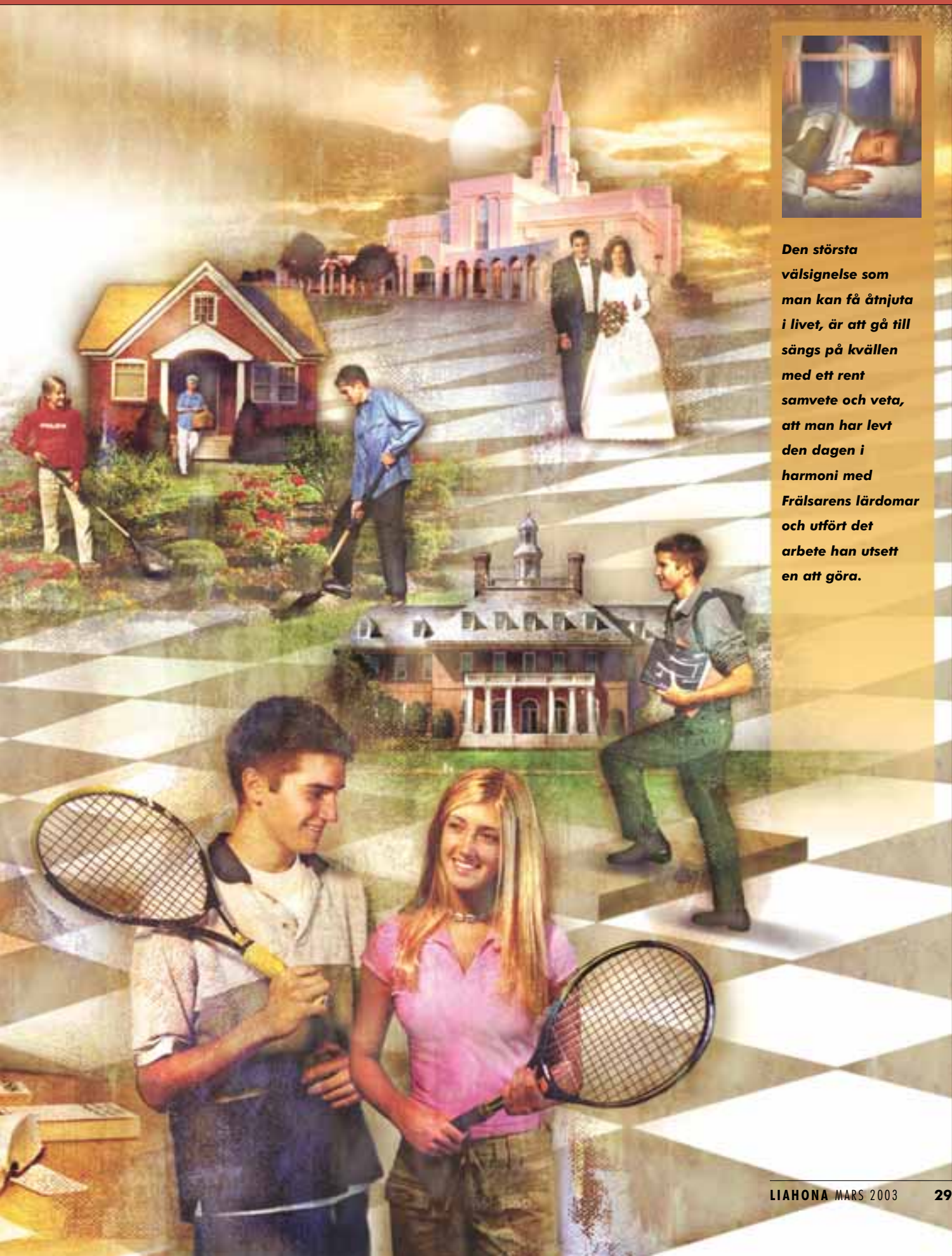
Bara idag

- Jag ska söka min himmelske Fader i uppriktig bön. Jag ska lyssna till Andens maningar och låta dem leda mig.
- Jag ska *uttrycka* min kärlek till Gud och hans Son Jesus Kristus i bön och *visa* min kärlek till dem genom att tjäna mina medmänniskor.
- Jag ska studera och sträva efter mer kunskap om evangeliet.
- Jag ska först söka Guds rike och hans rättfärdighet.
- Jag ska lyssna till och hörsamma de råd som kommer från Guds profet. Jag ska hålla buden och förbunden.

- Jag ska undervisa någon om evangeliet genom ord eller genom exempel.
- Jag ska iaktta kyrkans normer.
- Jag ska i ord och gärning uttrycka kärlek till min familj.
- Jag ska vara ärlig i allt mitt handlande.
- Jag ska förbereda mig för de uppgifter som blivit mig tilldelade.
- Jag ska göra en god gärning och hjälpa någon idag.
- Jag ska uttrycka uppskattning och tacksamhet för alla välsignelser.
- Jag ska vara lojal, när jag bör vara lojal.

Slutligen kan vi inte göra något bättre än att fatta och hålla de beslut som finns i vår trettonde trosartikel: "Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga och att göra gott mot alla, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus uppmaning: Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna uthärda allting. Vi söker efter allt som är dygdigt, älskligt, prisvärt och gott." ■

Den största välsignelse som man kan få åtnjuta i livet, är att gå till sängs på kvällen med ett rent samvete och veta, att man har levt den dagen i harmoni med Frälsarens lärdomar och utfört det arbete han utsett en att göra.

Min familj

SCOTT BEAN

Några veckor före skolstarten satt jag på verandan tillsammans med mina vänner Grace och Ron när diskussionen började handla om hur illa Grace tyckte om sin far. Det var inte någon nyhet.

”Han generar mig alltid offentligt bara genom att vara där. Det är så irriterande när han alltid ...” Hon fortsatte att tala om sin fars brister och om alla sätt som han inte levde upp till hennes förväntningar.

Ron bestämde sig för att han skulle ta över samtalet genom att tala om sin familj och varför han inte tyckte att hans mamma vara hemma tillräckligt mycket och att han inte tyckte om hennes klädstil. Han tyckte inte att han skulle få utgångsförbud eller att hans pappa skulle skrika så mycket.

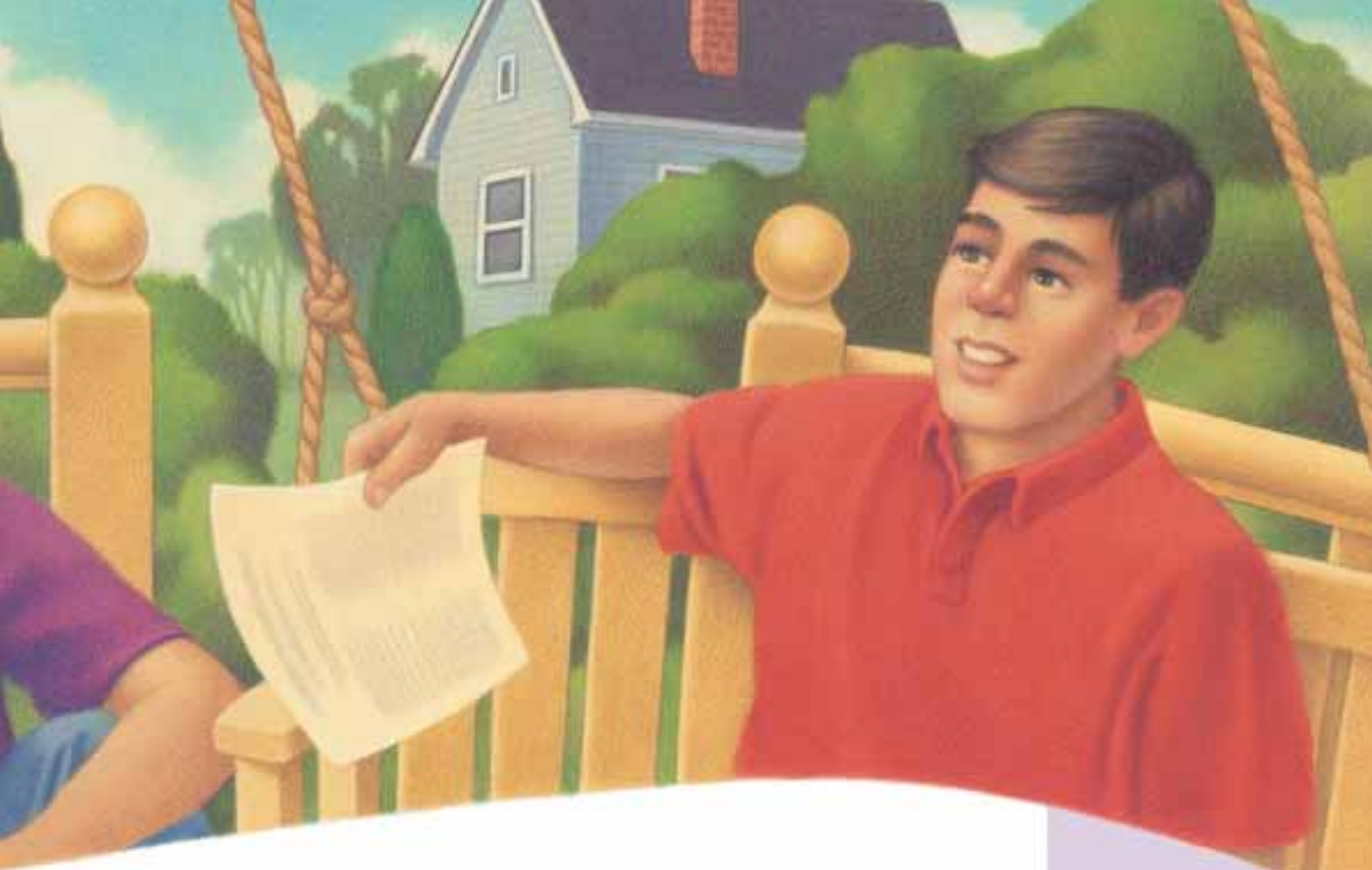
Hela tiden satt jag bara på verandan och väntade på att de skulle fråga mig vad jag inte tyckte om hos min familj. Jag kunde inte säga att jag inte älskade min familj. Eftersom vi hade flyttat fem gånger under min livstid hade mycket starka band knutits mellan min bror, min syster och mig. Vi var beroende av varandra och stöttade varandra. Min mor

var mycket stolt över den närhet vi kände till varandra.

Då sade Grace: ”Hur är det med din familj då, Scott?”

Jag sade ingenting på en stund. Jag valde mina ord noggrant eftersom jag visste att det jag sade skulle visa vad jag trodde på. När jag slutligen började prata kände jag hur Anden vägledde mina ord. Ingen av dem avbröt mig när jag berättade hur viktig min familj är för mig och att jag hoppas att få tillbringa evigheten med dem. Jag uppmanade dem att visa större tålamod med sina familjer. Jag bad dem att inte haka upp sig på bagateller.

Jag sprang in i huset och tog fram mitt exemplar av tillkännagivandet om familjen av första presidentskapet och de tolv apostlarna. Jag läste sjunde stycket för dem. Främst betonade jag vilka egenskaper vi bör grunda våra familjerelationer på: ”Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation” (*Liabona*, okt 1998, s 24).

Efter att ha läst detta sade jag: "Detta är vad min familj tror på. Detta är vad vi vill vara och strävar efter. Jag vet att om jag kan göra allt detta då kan jag stå rakryggad på domens dag tillsammans med min familj med kunskap om att vi kommer att vara tillsammans för evigt."

Jag vet inte vad mina vänner tyckte om detta eftersom båda gjorde en lång paus. Vi bara satt där en stund och funderade över det som hade sagts.

Senare kom tusentals tankar till mitt sinne. Jag var stolt över att jag förberedde mig för att gå på mission genom att berätta om kyrkans lärdomar om familjen för mina vänner. Men gjorde jag det på rätt sätt? Och vad skulle de säga om jag försökte berätta mer om evangeliet?

När jag gjorde mig klar för att gå till sängs den kvällen ögnade jag igenom mina skrifter och slog upp kapitel 4 i Läran och förbunden.

Här får vi veta att om vi tjänar Herren som missionärer "av allt [vårt] hjärta, all [vår] förmåga, själ, sinne och styrka" ska vi "stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen" (1&F 4:2).

Naturligtvis har mina vänner och jag fortfarande våra meningsskiljaktigheter. Men jag insåg att ingen någonsin förlorar en sann vän genom att tala om religion och trosuppfattningar. Även om Grace och Ron inte blev medlemmar i kyrkan är vi fortfarande vänner. Det kändes bra att berätta för dem vad jag tror på. Det spelar ingen roll att de inte omedelbart förändrade sin uppfattning om familjen eller religion. Jag vet att det finns hundratals berättelser om betydelsen av uthållighet i missionsarbetet. Så småningom kan min erfarenhet bli en sådan. ■

Scott Bean är medlem i Elkbarns församling, Omaha stav, Nebraska.

När mina vänner frågade: "Hur är det med din familj då, Scott?" fick jag tillfälle att berätta sanningen – om min familj och om evangeliet.

Från

Unga kvinnor till

KATHLEEN LUBECK PETERSON

När Juliana Circe da Costa, medlem i Colônia gren i Jundiá stav i Brasilien, fyllde arton år var hon orolig över att behöva gå till Hjälpföreningen. "Jag var rädd för att jag skulle bli ensam och att jag inte skulle trivas med de äldre kvinnorna i grenen", säger hon. "Det kändes konstigt i början, men Herren har en avsikt med allting. Jag säger inte att det var lätt men jag är tacksam mot Herren och systrarna som var så underbara mot mig."

Julianas Hjälpföreningspresident, Rita Ribereiro Pandolfi, hade en nyckelroll i Julianas övergång. "I vår gren tar vi emot de unga kvinnorna med öppna armar", säger hon. "Vi vet att de ställs inför många förändringar när de lämnar Unga kvinnor och börjar komma till Hjälpföreningen."

Liksom Juliana finner många unga kvinnor att det kan vara en svår omställning att gå över till Hjälpföreningen. Men inte alla unga kvinnor är oroliga över att bli medlemmar i Hjälpföreningen. För en del är övergången till Hjälpföreningen en välkommen övergångsrit: "Jag kände mig redo för förändringen", säger Rachel Kramer i Chapel Hills första församling i Durhams stav i North Carolina. "Jag var lika redo att lämna Unga kvinnor vid arton års ålder som jag var redo att bli en av dem vid 12 års ålder. Jag tyckte att kvinnorna i Hjälpföreningen var kloka, till brädden fyllda av ett liv som levs i harmoni med evangeliet. Och jag var glad över att gå vidare till 'djupare' evangeliediskussioner och att vara tillsammans med så många kvinnor som jag kunde se upp till."

Redo att gå vidare eller inte, de unga kvinnor som går över till Hjälpföreningen behöver samma sak – att

Hjälpföreningen

Systrar behöver känna kärlek och uppskattning när de går över från Unga kvinnors program till Hjälpföreningen.

få känna sig älskade och uppskattade, ha vänner, få kunskap, känna Anden och vara en del av organisationen. Erfarenheten visar att det finns sätt att göra övergången lättare. Några saker som kan vara till hjälp är god planering av Unga kvinnors och Hjälpföreningens presidentskap, vänskapsband och ett starkt stöd från omtänksamma medlemmar i församlingen eller grenen.

Ledare som arbetar tillsammans

Kyrkans instruktionshandbok lägger grunden för övergången till Hjälpföreningen och uppmanar presidentskapen för Unga kvinnor och Hjälpföreningen att samarbeta (se *Bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare*, s 206, 217).

För att bli bättre bekant med de unga kvinnor som skulle gå över till Hjälpföreningen lagade och serverade ett Hjälpföreningspresidentskap i staven en måltid vid Unga kvinnors läger varje år. "Vi gav oss iväg tillräckligt tidigt för att hinna besöka varje församlingsläger", säger Carolyn Rasmus, Hjälpföreningens president för Orems norra stav i Utah. "Vi serverade någonting som krävde av oss att vi lade mat på deras tallrikar. Därigenom fick vi möjlighet att träffa varje ung kvinna. Jag kommer ihåg flickornas kommentarer – alla positiva – om att vi bar jeans, inte var rädda för att bli smutsiga och att vi tog oss tid att komma till lägret. Vi hoppas att det gav dem möjlighet att se oss som systrar som det går att få kontakt med."

Evelia de Hoyos, Hjälpföreningens president för Viveros församling i Cuautla stav i Mexico, säger: "Varje oktober får Laurelklassen ett besök av vårt presidentskap för Hjälpföreningen, åtföljt av en representant för Unga vuxna. Vi talar om Hjälpföreningens tillkännagivande,

organisationens historia och dess syfte, inriktningen på utbildning, personlig utveckling, familjen och hemmet, kristlig kärlek, besökslärarinnor och programmet Mot högre mål."

Ett annat Hjälpföreningspresidentskap talar regelbundet om Unga kvinnors behov under stavens utbildningsmöten. "Att utbilda ledarna, både i Unga kvinnor och i Hjälpföreningen, har gjort att unga kvinnors behov har hamnat i blickpunkten", säger Margarita Woodhouse, Hjälpföreningens president i San Antonio stav i Texas. "Genom att planera så att våra yngre systrar blir mer delaktiga stärker vi Hjälpföreningens framtid."

Hon tillägger: "Vi har lagt märke till att närvaron av Unga kvinnors ledare vid Hjälpförenings aktiviteter har en mycket viktig roll i denna övergång. Unga kvinnor söker efter personer som de har lärt sig att älska och ser dessa ledare. Unga kvinnors ledare, och mödrarna naturligtvis, visar genom sitt exempel vad Hjälpföreningen är för någonting."

Många ledare i församlingen eller grenen och i staven eller distriktet planerar aktiviteter där systrarna i Unga kvinnor och i Hjälpföreningen är tillsammans. Diana Gardner i Harrogate församling i Yorks stav i England säger att Laurelklassen bjöds in till templet för att utföra dop för de döda en kväll när hjälpföreningssystrarna i församlingen utförde begåvningar. "Laurelflickorna och Hjälpföreningens systrar åt middag tillsammans i kafeterian och gick runt på tempelområdet tillsammans. Deras samtal har haft ett avgörande inflytande på de unga kvinnorna", säger syster Gardner.

En ung kvinna fann att hon genom att besöka mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling lättare kunde gå över till Hjälpföreningen. "När jag tillhörde Unga kvinnor inbjöd vår Hjälpförening Laurelflickorna att delta", säger Vicky Hacking i Pleasant Hills församling i Orlando södra stav i Florida. "De hade regelbundet en klass i konsthantverk som vi tyckte var intressant. Ibland hade vi en klass för mödrar och döttrar. Detta hjälpte mig att känna att jag kunde passa in och gjorde att jag ville komma till Hjälpföreningen när jag blev 18 år."

I Billingham's församling i Billingham's stav i England inbjöd Unga kvinnors ledare en grupp hjälpföreningsystrar att göra julklappar till ett tjänandeprojekt tillsammans med unga kvinnor. "Det var roligt att se Unga kvinnors och Hjälpföreningens systrar umgås och

samarbeta, att de gick så bra ihop, att de kunde prata och skratta i en mindre formell miljö”, säger Ann Helps, andra rådgivare i Unga kvinnors presidentskap. ”Det hjälpte våra unga kvinnor att motverka sina fördomar mot hjälpföreningssystrarna och inse att äldre systrar också en gång var unga kvinnor och att de fortfarande har roligt.”

Möjligheter att tjäna

När de unga kvinnor som nyligen har kommit till Hjälpföreningen får hjälpa till med att planera, att hålla lektioner och att utföra tjänande, hjälper det dem att förstå vad Hjälpföreningen är till för. Om de omedelbart får besökslärare och även får i uppdrag att vara en sådan, får de tillfälle att tjäna såväl som att få vänner. En ny syster kan också

kallas till en kommitté eller få ett annat uppdrag i Hjälpföreningen.

En del församlingar och grenar inbjuder en ny syster med gott självförtroende att hålla en lektion. ”Att ta del av dessa unga systrars ungdomliga perspektiv har ofta ett bestående och kraftfullt inflytande i vår Hjälpförening”, säger Hjälpföreningens president Susan Burningham i Bountiful Hills församling i Bountiful stav i centrala Utah. ”Jag kommer aldrig att glömma en lektion när en av de unga vuxna återgav erfarenheter som hon hade skrivit ner i sin dagbok. I en annan lektion återgav två unga kvinnor och deras mor anledningarna till att de hade beslutat sig för att leva rena och dygdiga liv.”

Möjligheter att tjäna ger glädje och en känsla av att betyda något. Nya systrar kan ges tillfälle att hjälpa andra hjälpföreningssystrar med olika behov som

FOTO © PHOTODISC

Förutom att känna sig älskade och uppskattade behöver de unga kvinnor som går över till Hjälpföreningen ha vänner, få kunskap, känna Anden och vara en del av organisationen.

finns eller något humanitärt projekt.

”Min övergång från Unga kvinnor till Hjälpföreningen var en underbar erfarenhet på grund av ett tjänandeprojekt”, säger Tegen Spencer i Princetons församling i Pocatello östra stav i Idaho. ”Även om mina första upplevelser av Hjälpföreningen ägde rum i min hemmaförsamling, där de flesta kvinnorna var äldre, kände jag mig välkommen. När jag hjälpte dem med ett humanitärt projekt var många av änkorna i församlingen där. Vi fick i uppgift att sortera begagnade kläder. En syster ringde och erbjöd sig att hämta mig. Hon bjöd mig till och med på lunch efter tjänandeprojektet. Varje gång någon hittade en använd bröllopsklänning, tog hon fram den, gav den till mig och började skratta. Vi hade så roligt. Det stärkte både mitt vittnesbörd om tjänande och mitt band till systrarna.”

Att vara vän med unga kvinnor

Att välkomna nya systrar till Hjälpföreningen kan göras till något speciellt. En del presidentskap ger varje ung kvinna en blomma eller ett inramat exemplar av Hjälpföreningens tillkännagivande. En del gör en särskild presentation av varje ny medlem. En församlingspresident skrev inbjudningskort där det stod: ”Plantera Hjälpföreningens frö i ditt hjärta”, och tog med sig ett sådant till varje ung kvinna i hennes hem, tillsammans med ett fröpaket.

När unga kvinnor välkomnas och tas emot med kärlek stärks systerskapet i Hjälpföreningen. Att sitta bredvid dem, tala med dem, lära sig om deras intressen och deras liv kan vara viktigt för de nya systrarna. Många av dem är vana vid en nära kontakt med sina ledare i Unga kvinnor. De behöver också känna sig älskade av sina nya hjälpföreningssystrar.

”Jag hade just flyttat till Atlanta, och det var första gången jag inte bodde hemma”, säger Tara Towsley i North Points församling i Roswells stav i Georgia. ”Självfallet var jag lite rädd. Jag minns hur jag satt på ett sakramentsmöte och funderade på att åka hem när en helt underbar

KÄNNA SIG ÄLSKADE

”Min önskan för de unga kvinnor som blir medlemmar i Hjälpföreningen är att de ska bli mottagna med öppna armar, känna sig lugna och trygga och känna Herrens kärlek genom de kvinnor som de umgås med. Hjälpföreningen är den plats där varje ung kvinna bör finna kvinnor som bryr sig om och tar hand om henne. Det är också den plats där hon ska lära sig att älska sina systrar. Mitt råd till dessa nya systrar är att engagera sig och glömma sig själva. Då kommer stora ting att ske.”

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident

kvinnor kom fram och presenterade sig. Hon talade om vad hon hette, sade att hon var Hjälpföreningens president och berättade var Hjälpföreningen hade sina möten. Hon sade att hon tyckte att det var jätteroligt att jag var där. Jag kände mig genast bättre till mods.”

En Hjälpföreningspresident uppmanade sina församlingsystrar att lära sig namnet på varje ung kvinna som gick över till Hjälpföreningen. Hon delade ut foton och en kort biografi på alla de inkommande unga vuxna till var och en av Hjälpföreningens systrar. Det hjälpte systrarna att nämna varje ung kvinna vid namn och bli vän med henne.

En annan president för Hjälpföreningen besökte Laurellklassen och bad varje ung kvinna att fylla i ett kort med sitt

namn och namnen på fem systrar i församlingen som hon särskilt beundrade. Sedan skickade hon ett brev till var och en av de namngivna systrarna och förklarade hur mycket denna unga kvinna beundrade systemen. Dessa systrar å sin sida visade särskild uppmärksamhet mot den unga kvinnan.

Många ledare har insett att en ung kvinna som är hemma bara över sommaren är i lika stort behov av vänskapskontakter som de unga kvinnor som befinner sig i församlingen under hela året. Dessa systrar känner sig då som en del av Hjälpföreningen.

Men vänskapskontakter kan inte fungera bara åt ett håll. Syster Margaret D Nadauld, tidigare Unga kvinnors generalpresident, säger: ”Jag hoppas att dessa nya unga vuxna som går över till Hjälpföreningen ska ta med sig sin vänlighet och låta systrarna känna deras starka andlighet, kärlek till Herren, kärlek till skrifterna och insikt om evangeliets lärdomar.”

M E Clayton har tillhört Hjälpföreningen i många församlingar. Vad har hon för förslag på vad man kan göra för att känna sig som en del av Hjälpföreningen?

”Delta!” säger hon. Om unga kvinnor vill att mötena ska inriktas mer på deras intressen, kan de andra kvinnorna lättare uppfylla och förstå deras önskemål om de unga systarna är delaktiga och blir en del av programmet. Om de aldrig deltar kan de lätt känna sig utanför.”

Penny Rowe i Leeds fjärde församling i Leeds stav i England, säger: ”Som ledare måste vi ödmjukt be för våra medsystrar om hur vi bäst kan vara goda vänner med dem. Den störste ledaren av dem alla, vår Frälsare, kommer alltid att visa oss vägen.”

Andra herdar kan hjälpa till

Även om ledarna i Unga kvinnor och Hjälpföreningen har en nyckelroll i att hjälpa unga kvinnor med denna övergång, så är också andra herdar tillgängliga – föräldrar, tidigare ledare för Unga kvinnor, prästdömsledare, hemlärare, besökslärare, vänner, familjer i församlingen eller grenen och institutlärare. Genom att samarbeta kan de skapa ett säkerhetsnät för dessa unga kvinnor som ser till att de inte blir ignorerade eller går vilse under denna viktiga tid i sitt liv.

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, säger: ”En biskop kan betyda mycket för en ung kvinnas inställning till Hjälpföreningen. När biskopen intervjuar varje ung kvinna och talar om hur viktig Hjälpföreningen är i hennes liv, så har det en inverkan.” Fortlöpande uppmärksamhet och intervjuer med biskopen efter det att en ung kvinna blivit medlem i Hjälpföreningen, är också till hjälp.

Kelly Smurthwaite, som tillhör Brigham Young University – Idaho 56:e församling i BYU – Idaho fjärde stav, kallades att vara

Hjälpföreningspresident i sin universitetsförsamling för det kommande skolåret precis innan hon skulle åka hem över sommaren. ”Min biskops avskedsråd till mig var att jag skulle vara uppmärksam på Hjälpföreningens ledare i min hemmaförsamling”, säger hon. ”Han uppmuntrade mig också att förbli aktiv i Hjälpföreningen under sommaren genom att besöka mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling och andra aktiviteter.”

Med alla de frestelser som breder ut sig i världen och Satan som försöker bedra dem som strävar efter att följa Frälsaren, behöver vi vara ståndaktiga i våra ansträngningar att stärka de unga systarna. När

trofasta sista dagars heliga går samman för att ge dessa unga kvinnor kärlek, stöd och beskydd, så kommer Herrens välsignelser att utgjutas i rikt mått.

”Jag är så tacksam för Hjälpföreningens organisation. Jag känner att den har gjort mig bättre förberedd för nästa steg

i mitt liv”, säger Tara Towsley. ”Den har gett mig möjlighet att bli vän med kvinnor som är äldre och klokare och det har fått mitt vittnesbörd att mogna på så många sätt. Det tog tid för mig att känna tillhörighet, men med tiden har jag börjat känna mig hemma i Hjälpföreningen.”

Det är så det ska vara.

”Vi hyser stor kärlek till dessa unga kvinnor och vi ber ständigt för dem”, säger syster Nadauld. ”Vi slutar inte att älska dem när de har lämnat Unga kvinnors organisation. Vi vet hur viktigt det är för dem att oavsett ålder hålla sig nära kyrkan, och därför ber vi att vi ska se dem sitta bredvid oss på Hjälpföreningens möten efter sin artonårsdag.” ■

När trofasta medlemmar går samman för att ge dessa unga kvinnor kärlek, stöd och beskydd, så kommer Herrens välsignelser att utgjas i rikt mått.

JESU
ORD

Ödmjukhet

”Lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat” (Matt 11:29).

Herren Jesus Kristus, vår fullkomliga Mästare, har undervisat oss om ödmjukhetens betydelse genom ord och exempel.

ÄLDSTE ATHOS M AMORIM
i de sjuttios kvorum

Vid många tillfällen använde Frälsaren bara några få ord eller en enkel handling för att framhålla en underbar evig princip. När han till exempel hade mättat de 5 000 och sade till sina lärjungar: ”Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört” (Joh 6:12), så undervisade han dem och oss om att undvika slösaktighet. Och när apostlarna återvände från sina missioner tog han med sig dem i en båt och ”for ... till en enslig plats” (Matt 14:13) för att få vila en stund, vilket påminner oss alla om att det då och då är nödvändigt att vila från sitt arbete.

Det Jesus lär oss om ödmjukhet är på liknande sätt koncist och kraftfullt. De fyra evangelierna, skrivna med sällsynt klarhet och skönhet, för oss tillbaka till de dagar när Guds Son vandrade bland människorna. Hans magnifika liv visade total avsaknad av högmod, arrogans och fåfänga. Dessutom återspeglar hans ord en ständig medvetenhet om att han var beroende av sin Fader.

Det han sade om ödmjukhet

Ödmjukhet är en av huvudprinciperna i Herrens saligprisningar. Till de lärjungar som

samlats för att lyssna till saligprisningarna, och senare till nephiterna på den amerikanska kontinenten, sade han:

”Välsignade äro de som ... gå ned i ödmjukhetens djup och bliva döpta ...

Ja, saliga äro de i anden fattiga, som komma till mig, ty dem hör himmelriket till ...

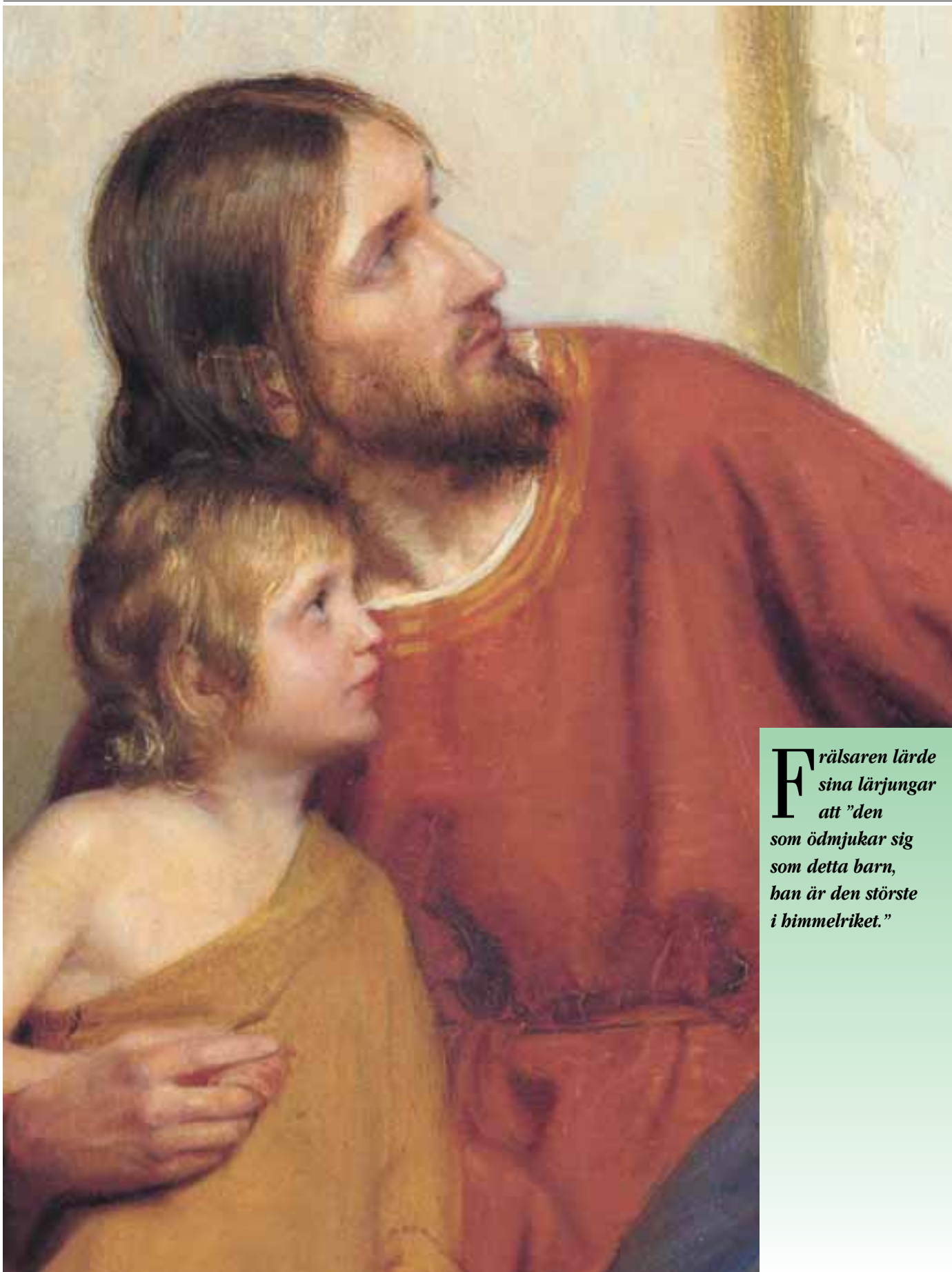
Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden ...

Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn” (3 Nephi 12:2–3, 5, 9; se också Joseph Smiths Översättning, Matthew 5:4–5, 7, 11).

När hans lärjungar frågade honom ”Vem är störst i himmelriket?” kallade Jesus fram ett litet barn till sig och gav dem följande förmaning: ”Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket” (Matt 18:1, 4).

”Ty den som är minst bland er alla, han är den störste” (Luk 9:48).

Jesus påpekade alltid att hans Fader var källan till hans kraft och kunskap. Vid lövhyddohögtiden gick Jesus in i templet och undervisade: ”Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig ... Den som talar av sig själv söker sin egen ära, men den som söker hans ära som har sänt honom, han talar sanning,

Frälsaren lärde
sina lärjungar
att "den
som ödmjukar sig
som detta barn,
han är den störste
i himmelriket."

och ingen orättfärdighet finns i honom” (Joh 7:16, 18).

Senare vittnade Jesus: ”Jag ... gör [inte] något av mig själv utan talar vad Fadern har lärt mig ... eftersom jag alltid gör det som behagar honom ... Jag söker inte min egen ära” (Joh 8:28–29, 50; se även 12:49–50).

Mästerläraren varnade ofta för högmod. Under en middag i en av översteprästernas hem upptäckte Jesus att var och en som satt vid bordet tyckte sig vara förmer än de andra (se Joseph Smiths Översättning, Luke 14:7). Han berättade en liknelse för dem och sade sedan: ”Ty var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall bli upphöjd” (Luk 14:11; se även 18:14).

När Jakobs och Johannes mor bad Jesus om att hennes söner skulle få förmånen att sitta på hans högra och vänstra sida i hans rike förklarade Jesus att detta var en förmån som han inte hade rättighet att ge. Och när han såg oenigheten bland sina lärjungar sade han: ”Den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare. Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna” (se Matt 20:27–28; se även 23:11–12; Luk 22:24–27).

Jesus undervisade sina lärjungar om gudomlig ödmjukhet under deras sista stunder tillsammans när de vandrade till Oljeberget strax före han greps och korsfästes: ”Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är vingårds mannen ... Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra” (Joh 15:1, 5).

En kort stund senare, i sin stora förbön, sade han:

”Fader, stunden har kommit. Förhårliga din Son, för att Sonen må förhårliga dig ...

Jag har förhårligt dig på jorden ...

Och den härlighet som du har gett mig har jag gett dem, för att de [lärjungarna] skall vara ett, liksom vi är ett” (Joh 17:1, 4, 22).

Han var ett exempel på ödmjukhet

Alltifrån sin födelse undervisade Frälsaren om ödmjukhet genom sina handlingar. Alltings store Skapare (se Joh 1:3) steg ned för att låta sig födas under de enklaste omständigheter. Han inträdde i jordelivet i ett stall och lades i en krubba, en krubba som också användes till att

ge mat åt djuren. Hans första besökare var enkla herdar (se Luk 2:7–20).

När Jesus började utföra underverk i Galileen spreds hans berömmelse i hela trakten. Många flockades runt omkring honom, en del ville bli botade medan andra bara var nyfikna. Till de sjuka och plågade sade han ofta: ”Din tro har frälst dig.” På detta sätt framhöll han den botades avgörande roll, framför den som botar, i helbrägdagörelsens underverk.¹ Och när den spetälske kom och sade: ”Om du vill, så kan du göra mig ren” (Mark 1:40), botade Jesus honom och sade: ”Se till att du inte talar om detta för någon” (Mark 1:44). Jesus upprepade detta efter många av sina underverk, vilket återspeglade en djup inre önskan att hans underverk skulle utföras och tas emot med ödmjukhet och främst i enskildhet.²

Efter sitt mirakulösa bespisande av de 5 000 ville några i folkmassan att han skulle bli deras kung. Sådan popularitet och makt skulle ha varit en svår frestelse för eller korrumpert de flesta människor. Men Jesus ignorerade det förgiftande inflytandet av världens hyllningar. Han drog sig undan upp till ett berg för att vara ensam (se Joh 6:15). Ett annat tillfälle då Jesus hyllades offentligt var när han triumferande red in i Jerusalem. Folkskaran utbrast i hyllningsrop, spred ut sina mantlar och träkvistar framför honom (se Matt 21:8–9). Men vid detta tillfälle valde Jesus att rida på en åsna, en välkänd messiansk symbol för ödmjukhet (se Sak 9:9).

Tjänande är alltid ett sätt att utveckla ödmjukhet. Jesus demonstrerade detta när han knäböjde och tvättade sina apostlars fötter. ”Förstår ni vad jag har gjort med er?” frågade han dem. ”Jag har gett er ett exempel, för ... tjänaren är inte förmer än sin herre, och budbäraren är inte förmer än den som har sänt honom” (Joh 13:12, 15–16).

Slutligen, under sina sista timmar och då han led som mest, underkastade sig Jesus sin Fader. Och i sin kanske största handling av ödmjukhet lät han sig bli upphängd på korset. Hans sista ord i jordelivet är ett typexempel på det han lärde om ödmjukhet. När Jesus uttalade orden ”Det är fullbordat” (Joh 19:30), förkunnade han därigenom att hans Faders vilja hade blivit utförd (se Joseph Smiths Översättning, Matthew 27:54). Därefter böjde han sitt huvud och gav upp andan.

Våra ord och handlingar

Herren Jesus Kristus, vår fullkomliga Mästare, har undervisat oss om ödmjukhetens betydelse genom ord och exempel. Sanna och trofasta kristna önskar att deras ord och handlingar ska återspegla en inre känsla av ödmjukhet, botfärdighet och underkastelse till den gudomliga viljan.

Den 2 november 1995, efter ett år av trofasta förberedelser, reste Antonio och Roseli Berrocal från Franca stav i São Paulo i Brasilien tillsammans med sina fem barn för att beseglas i templet i São Paulo. På vägen dit dödades syster Berrocal och alla hennes barn i en tragisk olycka. Den 22:a samma månad gick broder Antonio in i templet ensam för att beseglas till sin älskade familj. För mig var intervjun med honom en stor och oförglömlig lektion i ödmjukhet. I rörande ord uttryckte han sin tacksamhet till sin himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus för den tröst han hade känt under sina stunder av sorg och smärta. Han var tacksam för de heliga förordningar som skulle utföras. Broder Antonio tillhör dem som är ödmjuka och milda i hjärtat.

Något som också förundrar mig är det ödmjuka tjänande som äldre bröder och systrar och unga missionärer utför runt om i världen. Deras antal växer för varje dag. De gör uppoffringar, arbetar hårt, sparar pengar för att betala för sina egna missioner och överlämnar sina liv åt Gud med rena hjärtan och ödmjukhet i anden. Jag inspireras också av de ödmjuka, trofasta heliga som varje månad överlämnar sitt tionde och sina fastoffer, som de har förtjänat genom ärligt och hårt arbete, till sina biskopar.

Lärjungarna i Nya testamentet vittnade om

Frälsarens extraordinära liv och det han sade om och det exempel han visade på ödmjukhet. Nutida profeter och apostlar har vittnat om att "hans liv ... är det centrala i hela mänsklighetens historia ... Gud vare tack för den oförljkeliga gåvan – hans gudomlige Son."³

*Jesus, krubbans barn en gång,
kommer nu vid jubelsång ...
En gång blödande och böjd,
nu till himlens tron upphöjd.
Av sitt folk försmådd en gång
nu som Konung träder fram.⁴*

Han lever. Han har varit och kommer alltid att vara det största exemplet på ödmjukhet vi kommer att finna i vår strävan att följa i hans fotspår. ■

Äldste Athos M Amorim avlöstes i oktober 2002 som medlem av de sjuttios andra kvorum.

SLUTNOTER

1. Se Matteus 9:22; se även 15:28; Markus 10:52; Lukas 17:19.
2. Se Matteus 9:30; Markus 7:36; 8:26; 9:9; Lukas 8:56.
3. "Den levande Kristus – Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2, 3.
4. Se "Jesus, krubbans barn en gång" *Psalmer*, nr 127, verserna 1, 3, 4.

När Jesus segerrikt red in i Jerusalems folkskaran utbrast i hyllningsrop och spred ut sina mantlar och träkvistar framför honom, valde han att rida på en åsna – en välkänd messiansk symbol för ödmjukhet.

Nutida underverk

Nitochka Silva Calisto

En lördagseftermiddag bestämde jag mig för att studera söndagsskolans lektion för nästkommande dag. Den hand-

lade om underverk. "Om vi någonsin varit i behov av ett underverk så är det nu", tänkte jag. Min mor var änka och vår familj hade det

svårt ekonomiskt under denna tid.

Alltsedan mina systrar och jag var små flickor hade vi ägnat oss åt konsten att fläta hästhår. Vi tvättade hästhåret, färgade det med färgmedel och flätade det därefter hår för hår i former som liknade fjärilar, möss och *copibues* (Chiles nationalblomma; en liljeväxt med en vacker

röd blomma). Det är en mycket fin konst och unik för vårt land. Hela vintrarna brukade vi väva och på sommaren sålde vi vårt arbete på konstmarknader.

Det var ett svårt ekonomiskt läge i landet det året vilket påverkade våra affärer negativt. En viktig inkomstkälla för oss brukade vara konstmarknaden i Temuco, en turiststad i södra Chile. Men det året hade vi inte blivit inbjudna. Vi hade till och med ringt organisatörerna, men de hade vägrat att ge oss ett salustånd. Vi oroade oss över hur denna inkomstförlust skulle påverka oss.

Men när jag studerade söndagsskolans lektion en eftermiddag förändrades min inställning helt och hållet. Först läste jag Mormon 9:19: "[Gud] upphör icke att vara Gud, och han är en Gud, som gör under." Detta löfte lättade mitt hjärta. När jag sedan läste vers 21 mätte jag till och med ännu bättre: "Se, jag säger eder, att envar som tror på Kristus och icke tvivlar skall få vadhelst han beder Fadern om i Kristi namn."

Jag funderade över det underverk som min familj var i behov av och jag beslutade mig för att resa de fyra

På kulturkansliet sade den ansvarige mannen till mig att det var ytterst små möjligheter för min familj att få ett salustånd på konstmarknaden. Men eftersom vi behövde inkomsten fortsatte jag att tro på underverk.

timmarna till Temuco för att lägga fram vår sak.

När jag anlände till kulturkansliet blev jag modfälld när jag såg att många andra var där för att framställa samma begäran och att alla dessa hade fått nej. Ändå kände jag att Herren var med mig.

När min tur kom för att tala med mannen som var ansvarig för detta ärende sade han rakt på sak att möjligheterna var mycket små att vi skulle få ett salustånd, men att det slutgiltiga beslutet inte kunde fattas nu. Jag förklarade att ett salustånd skulle göra att min mor fick bröd under vintermånaderna men det kändes som ett tala till en vägg. Sedan sade jag utan att tänka på det att jag trodde på underverk och lämnade hans kontor.

Jag ringde min make och bad honom att fasta med mig. Mina tankar återkom ständigt till orden i Söndagsskolans lektion. "[Gud] är en Gud som gör under." Jag behövde ett underverk – nu.

Jag väntade i sex timmar på kulturkansliet och kände mig allt oroligare för varje minut som gick. Slutligen såg jag konsthantverkare komma från varje hörn i Chile och även från andra länder. Marknaden började. Med en klump i halsen bad jag: "Må din vilja ske." Plötsligt fylldes jag av en känsla av frid och jag beslutade mig för att ännu en gång tala med mannen som hade hand om detta.

När jag gick in på hans kontor kunde jag se att hans inställning hade förändrats. Han sade artigt till mig att

jag kunde få ett salustånd. Ännu en gång sade jag till honom att jag trodde på underverk.

Vi fick in de pengar vi behövde på marknaden och jag lärde mig av personlig erfarenhet att Gud fortsätter att utföra underverk idag. Min tro växer varje dag som en följd av allt som han ger mig. ■

Nitochka Silva Calisto är medlem i Carrións församling, Independencia stav, Santiago, Chile.

Intensivvård med hjälp av familjen

Pamela Steenhoek

Två timmar efter det att vårt femte barn Angelique hade fötts började hon att gråta med varje andetag och började bli blå i ansiktet. Vi förstod att någonting fruktansvärt höll på att hända.

Laboratorietester visade att Angelique hade grupp B streptokocker, en allvarlig sjukdom för nyfödda spädbarn. Hon överfördes omedelbart till ett sjukhus som specialiserade sig på sådana problem. Jag var sjuk av oro när min nyfödda baby togs bort i en ambulans.

När jag skrevs ut från sjukhuset två dagar senare åkte jag direkt iväg för att träffa Angelique. När jag gick in på intensivvårdsavdelningen för spädbarn greps jag av fasa. Två läkare och många sjuksköterskor stod runt min flicka. Hon var ansluten till så många apparater

att jag knappt kunde se hennes lilla kropp.

Jag tog en läkare åt sidan och frågade: "Kommer hon att överleva?" Han tittade bistert på mig och sade: "Vi är inte säkra just nu, men vi ska göra allting vi kan för henne." Han bad mig åka hem och vila.

När min make körde mig hem sade vi ingenting. Vi var båda alltför oroliga. Min make återvände till sjukhuset för att ge vår dotter en välsignelse och för att tillbringa natten utanför intensivvårdsavdelningen.

När jag stoppade om våra fyra andra barn den kvällen grät mitt äldsta barn, som var sju år, för att hon inte kunde hålla i Angelique. Vi hade sagt till barnen att Angelique kanske inte skulle överleva, men de förstod inte riktigt.

Jag gick till mitt rum och uppsände den mest uppriktiga bönen i mitt liv. Jag berättade för min himmelske Fader hur mycket jag älskade Angelique men att han kunde hämta henne om det var hans vilja. Jag förklarade att jag visste att vi var en evig familj och uttryckte tacksamhet för mitt tempeläktenskap. I samma ögonblick uppfylldes jag av en känsla av frid, kärlek och till med lycka – en känsla som jag aldrig ska glömma.

Jag hade sedan en bestämd känsla av att Angelique behövde höra våra röster. Mina barn hade ofta "talat" med Angelique innan hon föddes. Hon hade varit tillsammans med oss

under våra familjeböner, när vi ätit middag tillsammans och när jag sjöng. Nu hörde hon bara främlingar på sjukhuset.

Jag väckte barnen och de turades ivrigt om att lämna meddelanden till Angelique på en bandspelare. Vi sjöng bekanta primärsånger och berättade för henne hur mycket vi älskade henne. Vi berättade för henne att vi skulle ta hand om henne och göra saker med henne om hon blev bättre. Nästa morgon tog jag bandspelaren till sjukhuset och bad sjuksköterskorna att lägga den vid fotändan av Angeliques babykorg och ständigt spela upp bandet för henne.

När jag återvände till sjukhuset senare på dagen berättade en entusiastisk sköterska för mig att något högst förunderligt hade hänt.

Angelique var kopplad till en respirator som angav när hon själv

andades och när maskinen utförde arbetet. När vårt band spelades upp andades hon själv hälften av tiden. När bandet stannade började maskinen åter igen att helt och hållet ta över hennes andning. Det var fantastiskt att se hur hennes lilla kropp vaknade till liv till när bandet spelades upp. Sköterskorna spelade bandet om och om igen. Angelique återhämtade sig långsamt och kunde komma hem två veckor senare.

Barnen turades om att spela in budskap till sin nyfödda, svårt sjuka lillasyster. Vi sjöng bekanta primärsånger och berättade för henne hur mycket vi älskade henne.

Jag tror starkt på bönen kraft och en familjs kärlek. Jag har ett vittnesbörd om att vår himmelske Fader verkligen hör våra böner och att om vi söker hans vilja kommer han att inspirera oss genom den Helige Anden. ■

Pamela Steenboek är medlem i Allatoona församling, Marietta östra stav, Georgia.

Ge aldrig upp

Jason Lacayo

Det var på 1970-talet och min far Horacio Lacayo var en fattig 13-årig pojke. En dag var hans mor arg på honom och sade att det aldrig skulle bli någonting av honom. Han blev upprörd och visste att han behövde göra bättre ifrån sig. Han beslutade sig för att förändra sig.

En kort tid därefter mötte han två missionärer som började berätta för honom om Jesu Kristi sanna evangelium. Horacio hade en stark önskan att lära sig mer och bli döpt, men när han berättade det för sin far blev hans far arg. Han sade att de redan tillhörde en religion och att han aldrig skulle tillåta honom att bli medlem i en annan kyrka.

Därför bad Horacio sin syster Maria att för hans räkning tala med deras far. Han lyssnade ofta till hennes råd. När Horacio berättat för Maria om kyrkan och förklarat att han ville bli döpt, samtyckte hon till att hjälpa till. Hon tog tillståndsblanketten till deras far och sade bestämt till honom: "Du kan inte göra någonting bättre för din son

än att skriva under detta papper."

Hans far gav slutligen sitt tillstånd och Horacio döptes. Men snart började hans far att ångra sitt beslut och förbjöd Horacio att gå till kyrkan. När Horacio tiggde och bad att han skulle ändra sig sade hans far argt åt honom att lämna deras hem och aldrig komma tillbaka. Så Horacio fick bo hos sin moster.

En kväll, omkring ett år senare, drömde Horacio att hans far var mycket sjuk och ropade på honom. Nästa morgon, innan han gick till kyrkan, berättade han för sin moster om drömmen. Hon försäkrade honom att det bara var en dröm och att han inte behövde oroa sig för det.

När han återvände hem från kyrkan var hans moster upprörd. Hon sade: "Jag vet inte hur du kunde veta det, men din pappa har blivit skadad i en olycka. Han vill att du ska komma." När Horacio hade kommit dit bad hans far om ursäkt för vad han hade gjort och sade att han inte längre skulle motsätta sig att Horacio gick i kyrkan.

Så småningom blev många av Horacios familjemedlemmar och vänner medlemmar i kyrkan. Idag är Horacio, hans hustru Aida och deras fyra söner aktiva medlemmar i kyrkan. Två söner verkar som missionärer och en har just återvänt från sin mission.

Hur kunde Horacio hålla fast vid sin tro som pojke? Han glömde aldrig bort att Herren var på hans sida och att han inte skulle överge honom. Min far gav aldrig upp.

Jag vet att Herren stärker oss i våra andliga konfrontationer, på

samma sätt som han gjorde med min far, Horacio Lacayo. ■

Jason Lacayo är medlem i Camorims församling, Jacarepaguá stav, Rio de Janeiro, Brasilien, och verkar för närvarande i Osornomissionen, Chile.

Vårt nya missionsliv

Robert A Hague

Min hustru och jag var pensionärer och levde ett behagligt liv. Vi tyckte om att arbeta i templet, att fullgöra våra plikter i församlingen och staven och att besöka våra barn, barnbarn och våra mödrar som var änkor. Det verkade som om det inte kunde bli bättre.

Men någonting började hända inom oss. Tiden hade kommit att allvarligt begrunda om vi skulle gå ut som missionärer, och vi visste det. Det dröjde inte länge förrän vi beslutade oss att verka men vi tyckte att vi borde göra en lista över sådant som behövde göras innan vi sände in våra ansökningsblanketter. Vi gjorde pliktskyldigast upp listan och började beta av den.

Två månader gick och vi upptäckte att vår handlingslista bara hade blivit längre. "Inga problem", tänkte vi. "Vi anstränger oss bara lite mer för att få den att krympa." Men det gjorde den inte. Vi kom till insikt om att även om vår önskan att verka fortfarande fanns inom oss fick rädslan för det okända oss att lägga till saker till listan snabbare än vi kunde avsluta uppgifterna i den.

En morgon efter vår senaste genomgång av vår handlingslista läste jag i *Jesus Kristus* av äldste James E Talmage (1862–1933). Ett avsnitt berörde mig starkt: "Det är lätt att finna ursäkter. De skjuter upp lika snabbt och ymnigt som ogräset vid väggkanten. När samariten kom och såg i vilket olyckligt tillstånd den skadade mannen befann sig så hade han ingen ursäkt att komma med, ty han önskade inte draga sig undan" (*Jesus Kristus*, s 421).

Starkt känslomässigt berörd skyndade jag ut i köket och delgav min hustru dessa ord. Också hon berördes djupt av dem. Det rådde inget tvivel om vad vi skulle göra härnäst.

Vi rev omedelbart itu vår "att-göra-lista", eller vad vi nu skämtsamt kallar vår ursäkt-lista, och inledde den pro-

cess som var nödvändig för att bli kallad som missionärer.

När vi väl hade gjort detta började saker och ting falla på plats och snart fann vi att vi njöt av vårt liv ännu mer när vi verkade i Singaporemissionen. Vår uppgift var att utbilda nya ledare i kyrkans grenar, först i Sri Lanka och därefter i Malaysia. Vi upptäckte att vår familj därhemma kunde klara sig bra utan oss, och vi insåg snart hur väl vi behövdes som seniormissionärer.

Två dagar innan vi återvände från vår mission blev vi inbjudna av medlemmarna i de två grenar vi arbetat med i Malaysia till vad som visade sig vara ett avskedsparty. Vi kommer aldrig att glömma hur vi gick ut från kyrkan och blev omringade av de lokala medlemmarna, som var och en höll

en hemmagjord kinesisk lykta i handen och sjöng "Gud var' med dig tills vi möts igen" (*Psalmer*, nr 107) för oss på kinesiska. Ännu i denna dag kan jag inte berätta om detta utan att gråta. Vad tacksamma vi är för att vi inte lät vår bortförklaringslista – vår rädsla – hindra oss från en ovärderlig erfarenhet. ■

Robert A Hague är medlem i Yakima andra församling, Selabs stav, Washington.

I slutet av vår mission samlades de lokala medlemmarna, var och en med en hemmagjord kinesisk lykta i handen, och sjöng "Gud var' med dig tills vi möts igen" för oss på kinesiska.

Visste du detta?

Harold Bingham Lee

Harold B Lee, kyrkans elfte president, föddes i Clifton i Idaho, den 28 mars 1899. I familjen Lees hem fanns ett piano och Harold lärde sig tidigt att älska musik. Han lärde sig att spela både piano och orgel. Senare spelade han dragbasun i en dansorkester för att tjäna lite extra pengar.

När den framtida profeten var 17 år blev han lärare i en skola. Och som 18-åring ombads han att vara rektor i en skola med fyra klassrum. Efter att ha undervisat i fyra år blev Harold B Lee kallad av kyrkans president Heber J Grant (1856–1945) att verka i västra staternas mission. När han återvände från sin mission fortsatte han sin

lärarkarriär och verkade senare i skolstyrelsen i Salt Lake City. Efter den stora depressionen ombads han, medan han verkade som stavspresident, att upprätta det som nu kallas för kyrkans välfärdsprogram.

Vid 42 års ålder kallades Harold B Lee som apostel och han ordinerades till kyrkans president år 1972. Han dog knappt ett och ett halvt år senare vid 74 års ålder. President Gordon B Hinckley har sagt följande om president Lee: "Han har aldrig ryggat tillbaka från sitt ansvar att som Guds tjänare bära vittnesbörd om sanningen" (citerat i *Kyrkans*

presidenters lärdomar: Harold B Lee, s xviii).

Harold B Lee vid pianot, omgiven av fyra andra apostlar: Mark E Petersen, Matthew Cowley, Spencer W Kimball och Ezra Taft Benson.

Det hände i mars

26 mars 1830: De första 5 000 exemplaren av Mormons bok trycktes i Palmyra i New York av E B Grandin till en kostnad av 3 000 dollar.

18 mars 1833: Första presidentskapet organiserades genom att profeten Joseph Smith avskilde Sidney Rigdon och Frederik G Williams som sina rådgivare.

Mars 1839: Under sin tid i Libertyfängelset vädjade profeten

Joseph Smith till Herren på grund av det lidande de heliga utstod. En del av hans bön, uppenbarelse och profetior finns upptecknade i Läran och förbunden 121, 122 och 123.

17 mars 1842: Profeten Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen. Emma Smith verkade som dess första president.

12 mars 1961: Den första staven i kyrkan som inte talade engelska organiserades i Haag i Nederländerna.

Förslag till ledare

Var i god tid – till klassen, till mötena, till allting. Eller ännu bättre, var lite tidig. Du sätter inte bara ett exempel, du ger dig också tid att begrunda, be och förbereda dig. Det kan vara svårt att känna Anden när du har bråttom, så sätt ett mål att alltid vara i tid. ■

Så kan du använda *Liahona* mars 2003

Förslag till samtalsämnen

- "Anledningar att förbli ren", s 6: Äldste Neal A Maxwell förklarar att kyrkans medlemmar delar en del av världens oro inför att bryta kyskhetslagen. Men han lär också att vi har "långt större skäl att lyda det sjunde budet än denna ... oro." Vilka är några av dessa högre skäl?

- "Allting som är gott och vackert", s 14: Tala om anständighet genom att visa bilder på tempel och på världsliga byggnader. Diskutera förhållandet mellan yttre sken och ändamål. Dra sedan en parallell mellan arkitektur och klädstilar.

- "Rikta sin blick bortom målet", s 20: Diskutera ett av de sätt varpå vi riktar vår blick bortom målet. Be om särskilda exempel på hur detta kan bli en stötesten.

- "Mormor Emilys kyckling", s F6: Återge berättelsen om mormor Emilys kyckling och be om exempel som vidare illustrerar tanken att vi kan välsigna andra genom våra uppoffringar – även när det är olägligt.

Ämnen i detta nummer

LS= <i>Lilla stjärnan</i>	
Andlighet	25
Anständighet	14
Besöksundervisning	25
Bön	25, 42, LS6, LS14
Evigt liv	26
Familjens hemafton	2, 48
Familjerelationer	2, 14, 25, 30
Förberedelser	25
Försoningen	LS10
Gudomlig natur	14, 19, LS4
Helbrägdagörelse	42
Hemundervisning	5
Hjälpföreningen	32
Jesus Kristus	20, 38, LS9, LS10
Kyrkans historia	47
Kyskhets	6
Ledarskap	32, 47, 48
Lydnad	6, 20, LS2
Missionsarbete	30, 42
Målsättningar	26
Nya testamentet	38, LS10
Omvändelse	42, LS14
Pionjärer	LS6
Primärföreningen	LS4
Sanning	20
Skapelsen	LS9
Talanger	LS4
Tempel och tempeltjänst	LS16
Tjänande	32, LS2, LS6
Tro	42
Underverk	42
Undervisning	2, 14, 48
Unga kvinnor	32
Vänskap	13, 32
Ödmjukhet	38

Berättelser från missionärspär

Har du och din make/maka verkat som missionärer tillsammans? Vi söker efter berättelser från missionärspär som kan inspirera andra att överväga välsignelserna med att verka som missionärer. Var god sänd in ditt bidrag till Couple Missionaries, *Liabona*,

Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller sänd det med e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Var god uppge ditt fullständiga namn, adress, telefonnummer och församling och stav (eller gren och distrikt).

Lilla stjärnan

Vägen

PRESIDENT THOMAS S MONSON
Förste rådgivare i första presidentskapet

Vägen till lycka är kanske inte alltid lätt att vandra, men den är lätt att hitta. President Thomas S Monson talar tydligt om var den finns.

En rad ur ett trevligt teaterstycke, *Kungen och jag*, uppmuntrar oss ... Kungen av Siam ligger för döden. Hos honom finns Anna, hans engelska privatlärare, vars son frågar henne: "Var han lika god ... som han kunde ha varit?"

Anna svarar tankfullt: "Jag tror inte det funnits någon man som varit en så god kung som han kunde ha varit – men denne man har verkligen försökt."¹

Profeten Joseph förklarade: "Lycka är vår tillvaros syftemål och bestämmelse och skall bli dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar."²

Låt oss vandra på dessa ... vägar. För att hjälpa oss med detta kan vi följa den kortaste predikan i världen. Vi har hört den många gånger: "Välj rätt väg."

Detta råd återfanns och följdes av Joe, som hade blivit ombedd att gå upp klockan sex på morgonen och köra ett handikappat barn åtta mil till sjukhuset. Han ville inte göra det, men han visste inte hur han skulle kunna säga nej. En kvinna bar ut en pojke till bilen, satte honom på sätet bred-

vid föraren och mumlade ett tack genom tårarna. Joe sade att allting skulle gå bra och körde snabbt därifrån.

När de hade kört omkring en halvmil frågade pojken blygt: "Du är Gud, eller hur?"

"Tyvärr inte, lille vän", svarade Joe.

"Jag trodde att det var du som var Gud", sade pojken. "Jag hörde att mamma bad vid min säng att Gud skulle hjälpa mig att komma till sjukhuset, så att jag skulle kunna bli bra och leka med de andra pojkarna. Arbetar du åt Gud?"

"Ibland gör jag väl det", svarade Joe, "men inte regelbundet. Jag tror att jag från och med nu ska arbeta mycket mer för honom." ...

Ska du? Ska jag? Ska vi? Jag ber ödmjukt, men uppriktigt, att vi ska göra det. ●

Från ett tal på generalkonferensen i april 1999.

SLUTNOT

1. Richard Rogers och Oscar Hammerstein II (Williamson Music, Inc, 1951).
2. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 219.

VÄNSTER: FOTO DON BUSATH; HÖGER: ILLUSTRATION RANDALL J PIXTON

UPPRIKTIGHET
TROFASTHET
HELIGHET
LYDNAD
DYGD

**VÄLJ
RÄTT VÄG**

Jag är Guds lilla barn

VICKI F MATSUMORI

”Ni är alla den Högstes barn” (se Ps 82:6).

Nämna några av dina favoritsånger i Primär. Varför valde du just de sångerna? Troligen tycker du om dem därför att de har en bra melodi eller ett viktigt budskap.

En favoritsång som primärbarn över hela världen har är ”Jag är Guds lilla barn”. Den skrevs till en primärkonferens år 1957 av syster Naomi W Randall och syster Mildred T Pettit. Syster Randall bad för att få hjälp med att skriva budskapet. Hon vaknade upp mitt i natten med sångens ord i sitt sinne. Hon skickade orden, eller lyriken, till syster Pettit. Syster Pettit satte musik till orden.

Några år senare föreslog president Spencer W Kimball att man skulle ändra ”om jag känt till din lag” till ”om jag har lytt hans lag”. Han sade att det inte räcker med att ”känna till” ... Vi måste göra någonting.” (Se ”Roligt med favoritsånger”, *Vännen*, juni 1985, s 4–5.)

Du lär dig viktiga sanningar när du sjunger den här sången. Du lär dig att du verkligen är ett Guds barn. Du lär dig att din himmelske Fader har sänt dig till ett hem med föräldrar som kan hjälpa dig. Och framför allt lär du dig att när du gör det som är rätt kan du en dag återvända till din himmelske Fader.

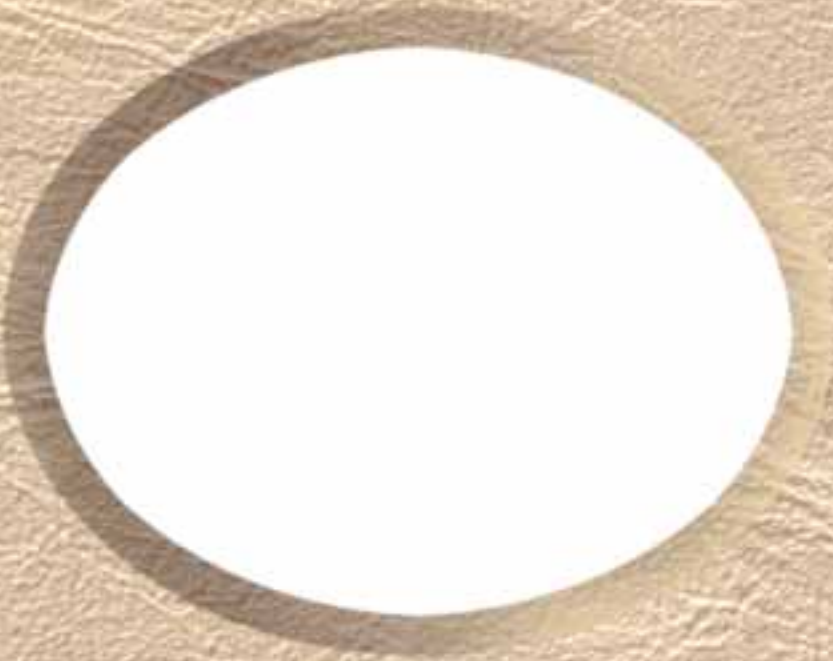
Personlig bild med ram

Ta bort sidan 5 från tidningen. Klipp utmed den tjocka mörka linjen och klistra fast ramen på ett tjockt papper. Vik längs den streckade linjen längst ner för att få ett stöd till ramen. Dekorera den genom att klippa ut föremålen – eller rita andra saker – som visar vad du tycker om att göra och klistra sedan fast dem på ramen. Sätt fast en bild – eller rita en – av dig själv i mitten av ramen. Placera den på en plats där den påminner dig om att du är ett Guds barn och har blivit välsignad med många gåvor.

Förslag till samlingsstunden

1. Visa bilder på några av barnen i din Primärgrupp. Berätta hur var och en är annorlunda – och speciell. Vittna om varje barns gudomliga natur. Hjälpa barnen lära sig den sjunde trosartikeln utantill genom att skriva upp den på tavlan. Låt barnen upprepa den och låt därefter ett av barnen suddra ut ett eller två av orden. Fortsätt med detta tills det inte längre finns några ord kvar på tavlan. Diskutera olika talanger och personliga egenskaper, som att vara bra på sport, musik eller konst, att vara vänlig eller god. Låt barnen stå i en cirkel. Låt ett av barnen vara ”kastare”. Det barn som är ”kastare” kastar en bönpåse eller något annat föremål till någon som står i cirkeln och ropar ut en talang, till exempel ”duktigt på idrott”, och räknar sedan snabbt till 10. Barnet som fångar bönpåsen måste nämna en idrottslig förmåga, till exempel ”spela fotboll” innan den andre runnit räkna till 10. Om det inte går blir han eller hon ”kastare”. Sjung ”Jag är Guds lilla barn” (Barnens sångbok, s 2).

2. Låt barnen namnge personer i skrifterna som de beundrar, till exempel Mose, Daniel, David, Ester, Paulus, Nephi och Alma. Skriv upp namnen på tavlan. Dela in barnen i grupper och låt dem välja en av personerna på tavlan och dramatisera en berättelse ur denna persons liv (se Undervisning: Den högsta kallelsen, s 164–165). När grupperna framställer sina dramatiseringar låter du Primärbarnen gissa vilken person det är som framställs. Efter varje presentation diskuterar ni hur denna person i skrifterna visade ett exempel på ädelhet och storhet. Sjung sånger eller psalmer som handlar om dessa egenskaper. Läs Abraham 3:22–23. Bär ditt vittnesbörd om att alla dessa människor tillhörde dem som var utvalda i det förjordiska livet. Förklara att varje barn utvaldes innan han eller hon föddes. Uppmana barnen att leva som dessa ädla och framstående människor i skrifterna. ●

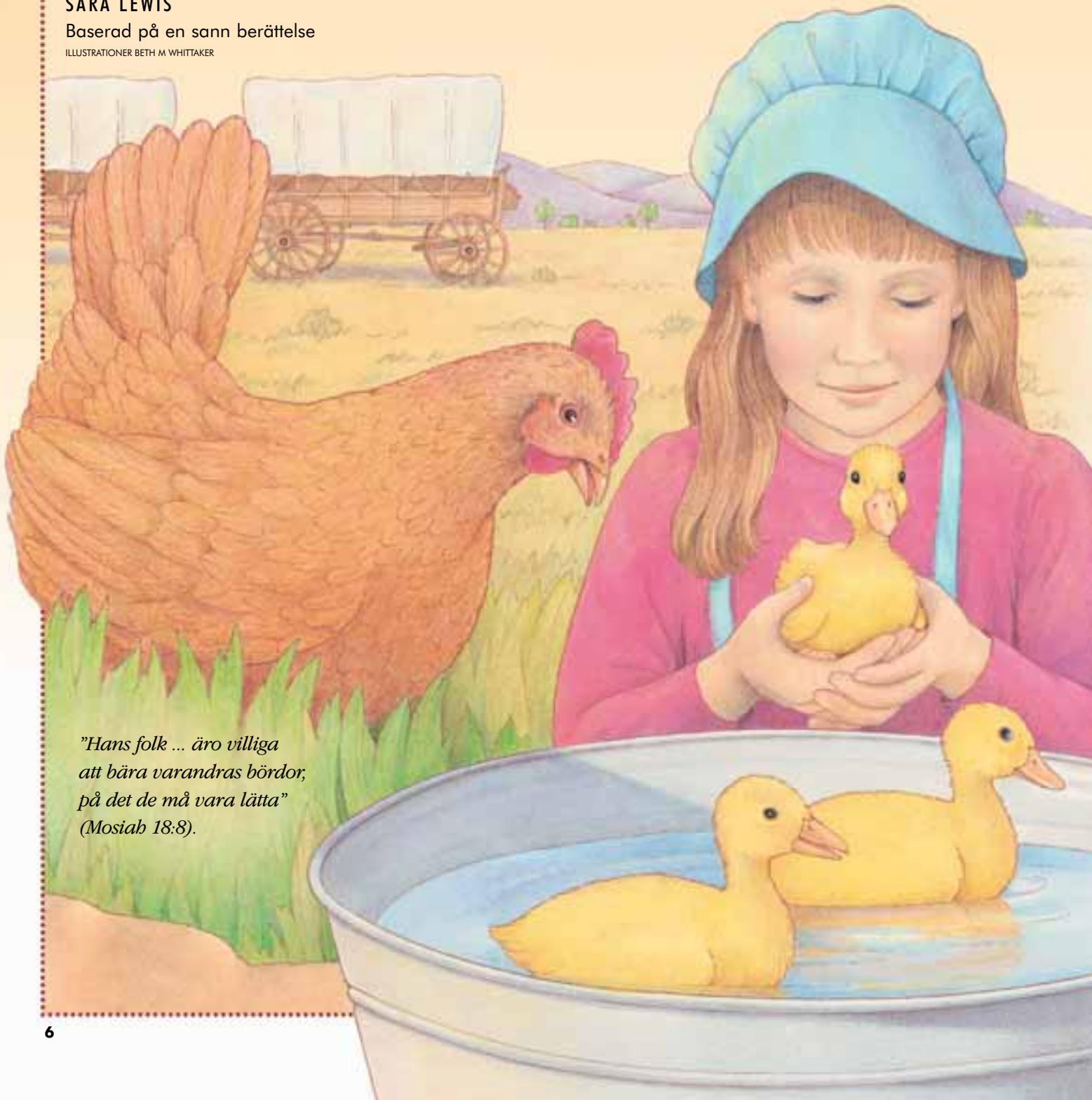

Mormor Emilys kyckling

SARA LEWIS

Baserad på en sann berättelse

ILLUSTRATIONER BETH M WHITTAKER

*"Hans folk ... äro villiga
att bära varandras bördor,
på det de må vara lätta"
(Mosiab 18:8).*

Rachel sprang genom vardagsrummet och uppför trapporna till sitt sovrum. Hon och hennes bästa vän Becca skulle till parken för att pröva Beccas nya inlines.

När Rachel tog fram sina egna inliners, som låg under sängen, kom hennes mamma in i rummet. "Jag ska besöka syster Heaton några timmar. Du behöver stanna hos David."

"Men Becca och jag ska ju gå till parken nu!"

"Jag är ledsen att jag förstör dina planer, Rachel, men syster Heaton mår fortfarande inte bra efter operationen och jag lovade att ta hand om henne idag. David vaknar om ungefär en halvtimme och då kan ni leka en stund tills pappa kommer hem."

"Men jag vill inte leka med David – jag vill gå till parken!"

"Det vet jag, men idag behöver du stanna hemma och ta hand om din lillebror. Du kan gå till parken i morgon. Jag är ledsen, men syster Heaton behöver mig, och jag behöver din hjälp."

När Rachel såg hur hennes mamma gick nedför gatan var hon så arg att hon nästan grät. Varför måste hon ta hand om David? Det var inte rättvist att hon skulle behöva stanna hemma från parken bara för att hennes mamma skulle kunna ta hand om någon.

Hon ringde till Becca för att berätta den dåliga nyheten och när hon lade på telefonluren ringde dörrklockan. Det var moster Pearl, hennes mammas yngre syster.

"Hej, moster Pearl. Mamma är inte här."

"Det är okej – jag kan inte stanna. Jag skulle bara lämna tillbaka din mammas symaskin. Min är lagad nu så jag behöver

inte hennes längre. Och jag tänkte att jag kanske kunde vara tillsammans lite med min favoritsysterdotter!"

Rachel log lite och försökte se glad ut, men moster Pearl märkte att Rachel inte var riktigt glad.

"Vad har gått på tok?"

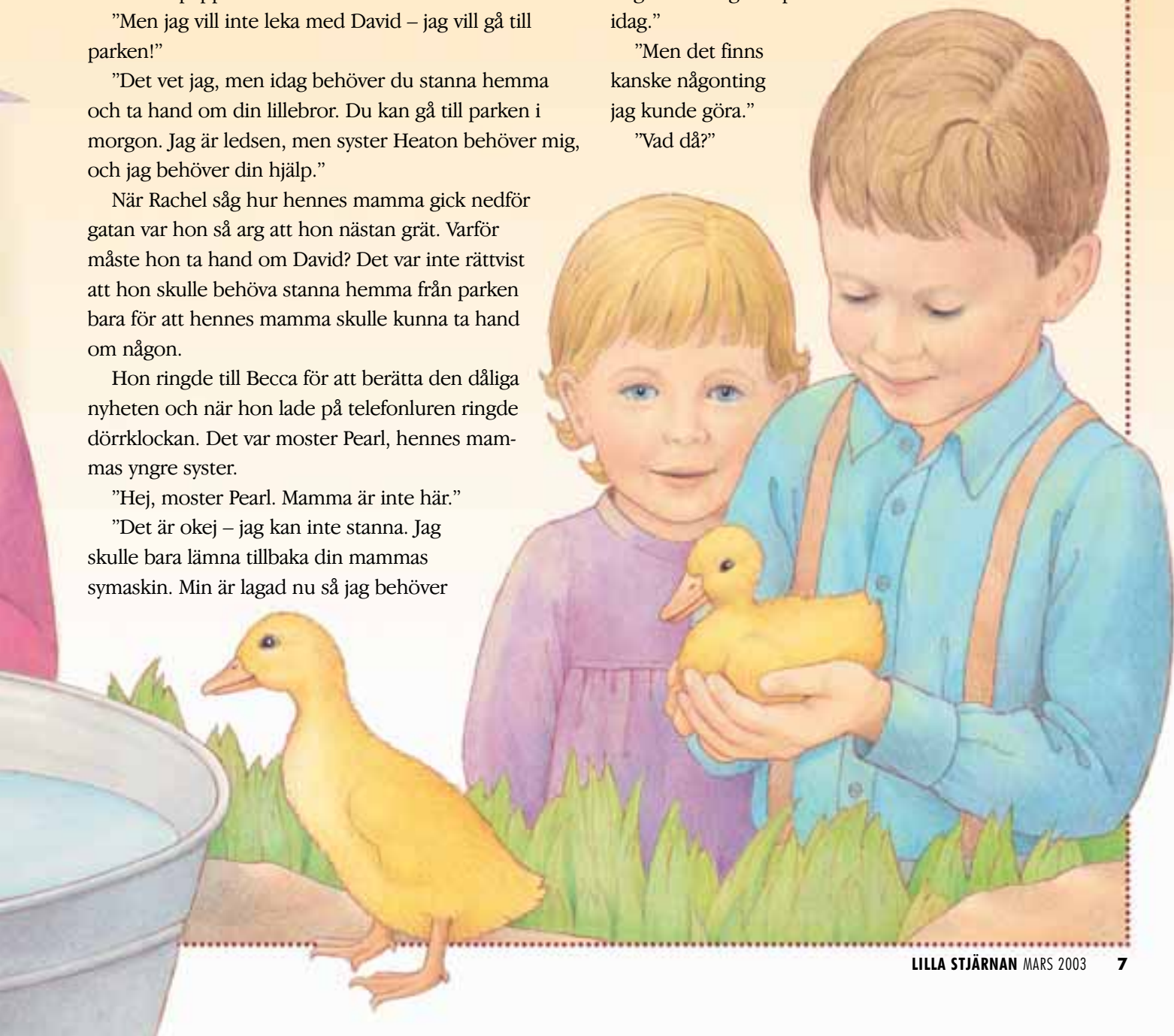
"Jag skulle gå till parken med Becca, men mamma sade till mig att jag var tvungen att stanna och ta hand om David så att hon kunde hjälpa en kvinna i vår församling."

"Det var synd. Om det var någon annan dag så skulle jag stanna så att du kunde vara tillsammans med din vän. Men jag har bestämt tid hos doktorn och jag kan inte ändra den."

"Det gör inte så mycket. Det är bara det att jag så gärna ville gå till parken idag."

"Men det finns kanske någonting jag kunde göra."

"Vad då?"

”Sitt ner här tillsammans med mig så ska jag berätta någonting för dig.”

Rachel var inte säker på att en berättelse skulle ordna upp saker och ting – en berättelse kunde inte vara barnvakt i hennes ställe. Men eftersom moster Pearl oftast visste vad hon talade om så följde Rachel med henne till soffan.

Moster Pearl började: ”När din mormors mormor lämnade Nauvoo för att komma västerut hade hon en gammal höna som hon ville ta med sig. Den gjorde någonting ganska ovanligt – den satt på ett bo med ankägg – och Emily kunde bara inte lämna kvar henne. Så hon satte upp ett hönsbo i vagnen. Snart började ankungarna kläckas och varje kväll när tåget stannade fyllde Emily en tvättbalja med vatten och lät de små ankungarna simma. Alla i lägret kom för att se på dem.

”Du förstår, Rachel, när man är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hjälper man andra människor. Det finns till och med ett skriftställe i Mormons bok som berättar för oss hur viktigt det är att ”bära varandras bördor” [Mosiah 18:8]. Vår himmelske Fader vill att vi ska ta hand om dem som inte kan ta hand om sig själva.”

”På samma sätt som Emily tog hand om kycklingen och kycklingen tog hand om ankorna?”

”Och på samma sätt som Herren tog hand om pionjärerna och fortfarande tar hand om oss. Han vill att vi ska vara lyckliga. Därför vakar han över oss.”

”Varför tar han inte hand om syster Heaton istället för att låta mamma göra det?”

”Det är så han tar hand om syster Heaton – genom din mamma. För det mest besvarar vår himmelske Fader våra böner genom någon annan.”

”Så mamma är vår himmelske Faders svar på syster Heatons böner?”

”Troligen. Din mamma hjälper syster Heaton att

vila sig och att slippa tänka på sina problem, ungefär som de där ankungarna hjälpte de trötta pionjärerna att ha lite roligt i slutet av en lång dag.”

”Men varför måste jag vara barnvakt?”

”Så att din mamma kan hjälpa syster Heaton. Ankorna skulle inte ha kunnat roa pionjärerna om inte kycklingen hade tagit hand om dem. Din mamma skulle inte ha kunnat hjälpa syster Heaton om hon inte visste att du skulle ta väl hand om din bror medan hon är borta.”

”Så på sätt och vis kan man säga att jag hjälper syster Heaton också?”

”I högsta grad.”

”Då känns det inte så hemskt att behöva vänta tills i morgon innan jag kan gå till parken.”

”Vad glad jag blir att du tycker det.”

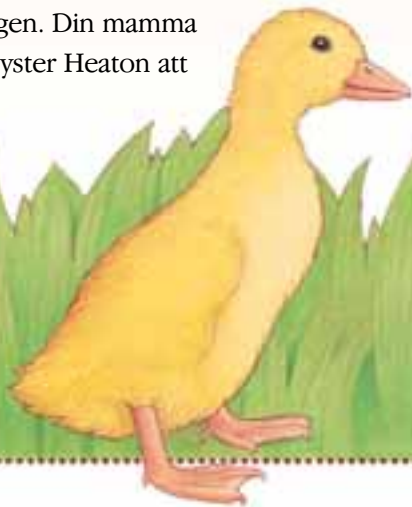
När moster Pearl gav sig iväg hörde Rachel hur David vaknade. När hon gick upp för trappan för att hämta honom funderade hon på vad moster Pearl hade sagt. Rachel var fortfarande en aningen besviken över att inte kunna gå till parken, men det hjälpte att veta hon genom att ta hand om David hjälpte sin himmelske Fader att ta hand om syster Heaton. ●

”När vi håller buden och tjänar ... kan Herren ’utgjuta sin Ande över [oss] i rikligare mått’ (Mosiah 18:10; se L&F 20:77). Belöningen för lydnad och tjänande är inte

endast den Helige Andens gåva utan också Andens speciella gåvor. Paulus säger att Andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning (se Gal 5:22–23). Den Helige Anden välsignar oss med kristuslika egenskaper när vi tjänar varandra.”

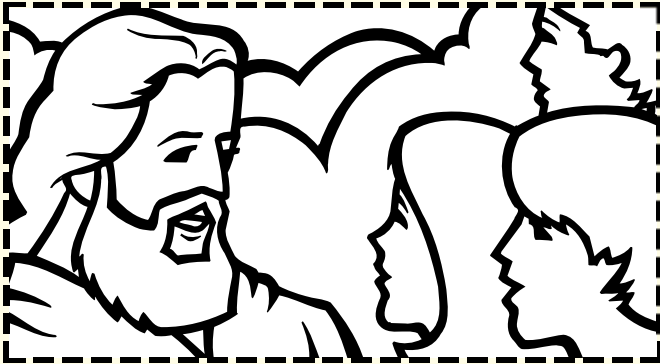
Äldste Merrill J Bateman i de sjuttios kvorum
("Ett liv med Kristus som förebild", *Liahona*,
dec 1999, s 17–18)

När jag bodde hos min himmelske Fader

PAT GRAHAM

Anvisningar: Färglägg varje bild. Återge sedan följande sanna berättelse (se Abraham 3–5).

1. Vi bodde hos vår himmelske Fader innan vi föddes.

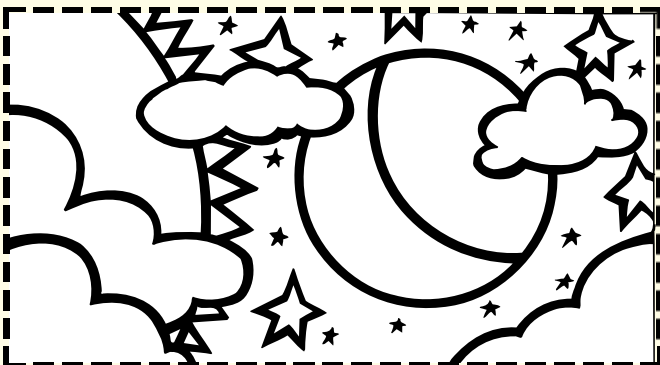
4. Jesus skapade en vacker värld med träd och blommor.

2. Han bad Jesus Kristus att skapa världen åt oss.

5. Han skapade fiskar, fåglar och djur och satte dem på jorden.

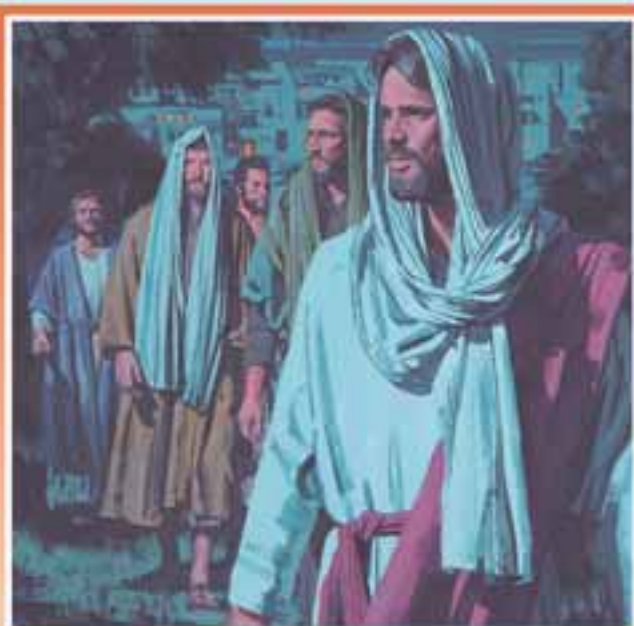

3. Jesus skapade solen, månen och stjärnorna för att de skulle ge ljus.

6. Därefter placerade han Adam och Eva, våra första föräldrar, på jorden.

JESU LIDANDE I GETSEMANE ÖRTAGÅRD

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

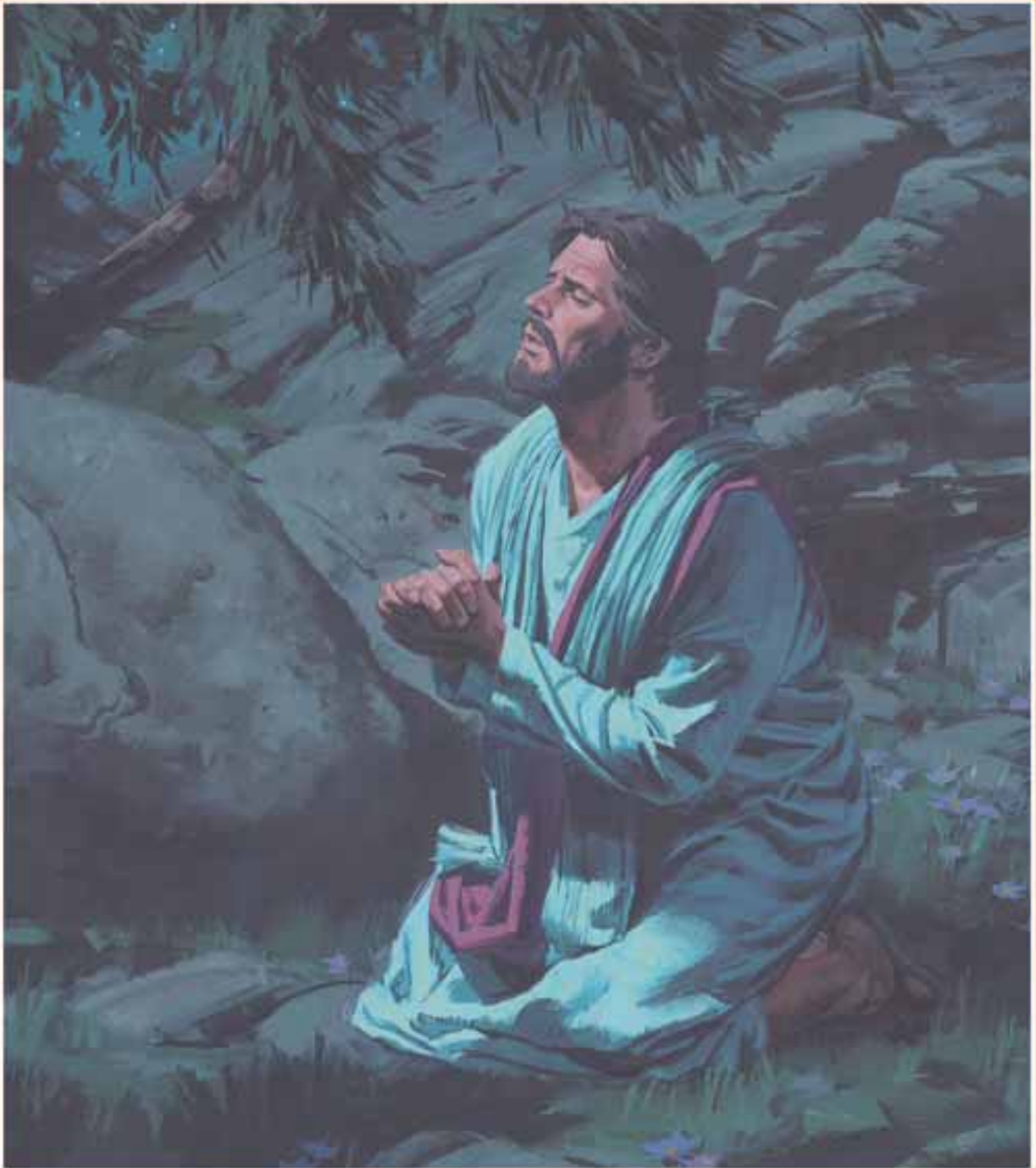
Jesu och apostlarna begav sig till Getsemane örtagård. Judas följde inte med dem. Han gav sig iväg till översteprästerna och fariséerna för att berätta var Jesu befann sig.

Matteus 26:36; Markus 14:43; Johannes 18:2-3

Frälsaren bad Petrus, Jakob och Johannes att följa med honom in i örtagården och vänta medan han gick en bit bort för att be.

Matteus 26:36-38; Markus 14:33-34

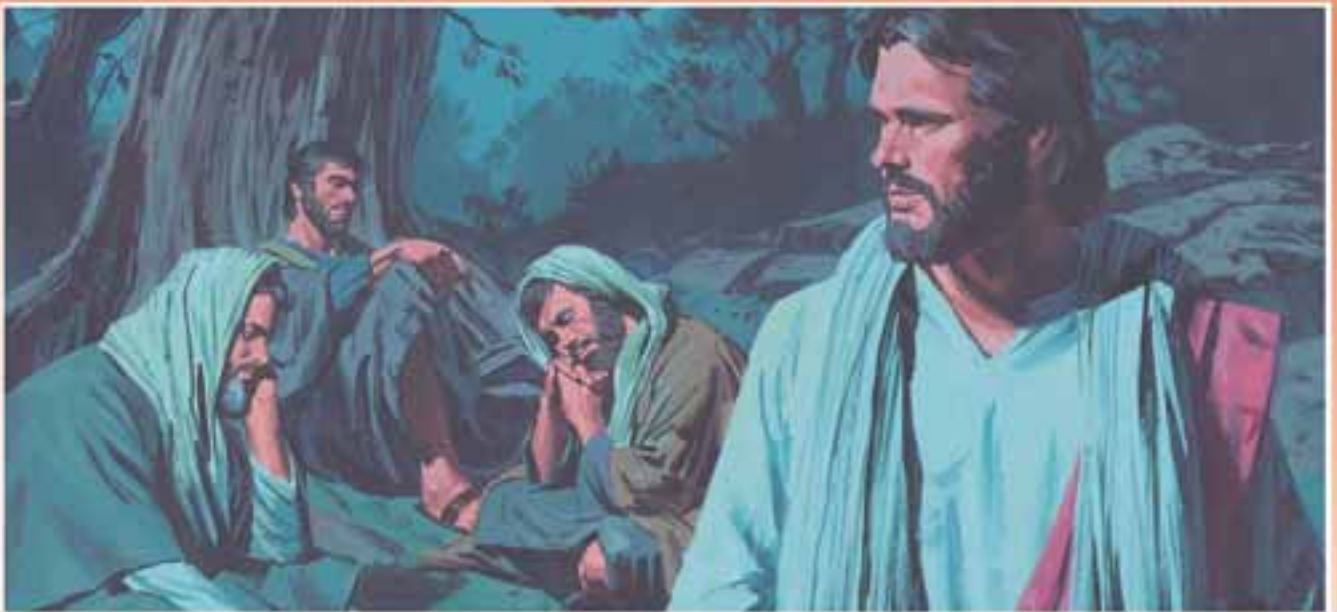
Han visste att han skulle få lida för människornas synder. Han ville inte lida, men han valde att lyda sin himmelske Fader.

Matteus 26:39–44

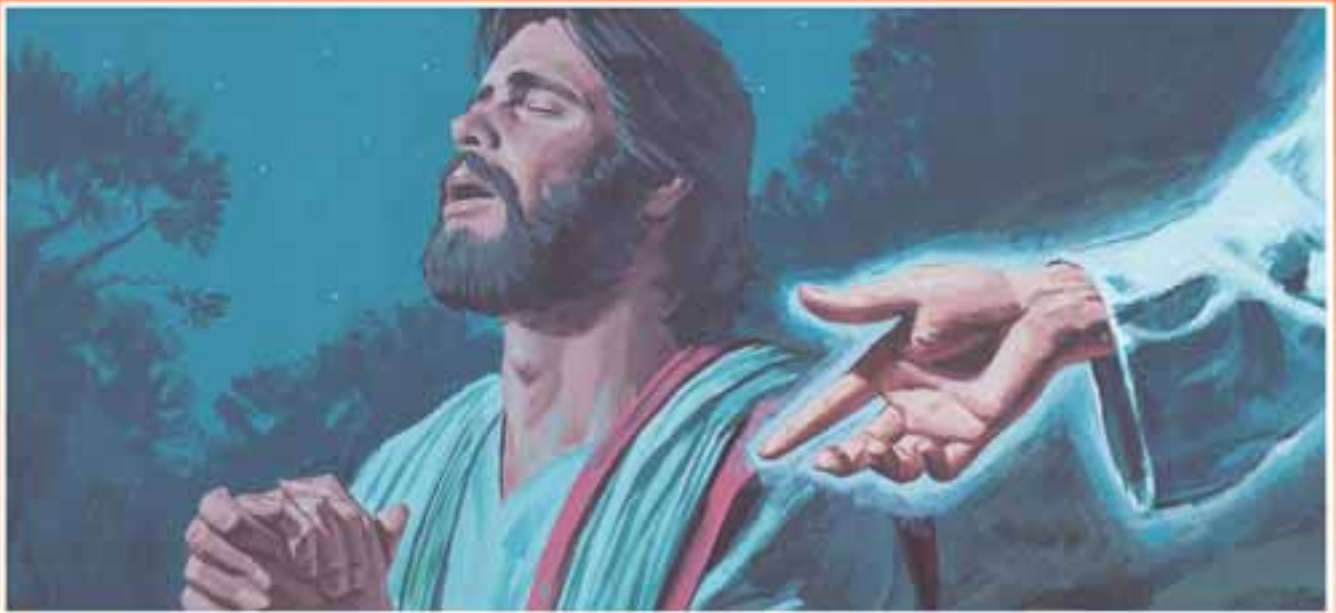
Petrus, Jakob och Johannes somnade medan Jesus bad. Jesus såg att de sov och bad dem att hålla sig vakna.

Matteus 26:40–41

Han bad igen. Petrus, Jakob och Johannes ville hålla sig vakna. Men de var mycket trötta och somnade igen. Jesus såg att de hade somnat igen. Han återvände för att be.

Matteus 26:42–44

När Jesus bad började han att darra. Han led så mycket att det kom ut blod från hans hud. Han led för alla människors synder för att de, om de omvände sig, skulle bli förlåtna. Medan han led och bad kom en ängel för att stärka honom.

Lukas 22:42–44; L&F 19:16–18

Jesus väckte Petrus, Jakob och Johannes och berättade för dem att han skulle förrådas och därefter dödas av ogudaktiga människor som var på väg för att gripa honom.

Matteus 26:45–46

Kom ihåg

”O, lägg på minnet, min son, och lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud” (Alma 37:35).

Från en intervju med äldste Walter F. González i de sjuttios kворum, som för närvarande verkar i område-spresidentskapet för Sydamerika Nord, av Christine Rappleye

Jag kommer från Uruguay. Det var där jag fick veta att Mormons bok är sann. Först visste jag det i mitt hjärta och därefter i mitt sinne. När jag läste de första sidorna av Första Nephi visste jag att det var något speciellt med den här boken. Det kändes så starkt att jag inte kunde dölja mina känslor! Någoting sade mig att den var sann. Jag kan vittna om att Mormons bok inbjuder Herrens ande, vilken är den Helige Anden.

Om Mormons bok är sann och undervisar om Jesus Kristus, då är Joseph Smith en profet. Om Joseph Smith är en profet då måste kyrkan vara sann. Det var på detta sätt som jag kom till insikt om att kyrkan är sann.

Innan jag blev medlem i kyrkan hade jag blivit undervisad om goda principer av mina föräldrar. Några av dem var principer inom evangeliet, men mina föräldrar visste inte att det var lärdomar som finns i kyrkan. Jag visste några grundläggande saker om Jesus Kristus, men jag hade aldrig

behövt ta reda på om de var sanna. När jag sökte efter ett svar om kyrkan beslutade jag mig för att be på mina knän för första gången i mitt liv. Det skilde sig från det sätt som jag hade bett på tidigare. Vi behöver fler människor som ber på sina knän om att få ett vittnesbörd.

Vi behöver komma ihåg andliga upplevelser. Jag försöker komma ihåg min första omvändelseupplevelse och hålla den levande för mig själv och min familj. Jag tror att det är viktigt att komma ihåg sådana andliga erfarenheter. När man kommer ihåg dem så har man lättare att vara trofast i hela sitt liv.

Vi kan lära oss av Mormons bok. När Alma undervisade som missionär och som far lärde han att vi ska komma ihåg evangeliet (se Alma 37:13). Lehi gjorde också detta. Han sade att vi skulle koma ihåg hur Herren ledde honom och hans familj till det förlovade landet (se 2 Nephi 1:1–5). Jag försöker alltid komma ihåg hur det gick till när jag omvände mig och hur det kom sig

1. Vid ungefär två års ålder.
2. Vid ungefär tre års ålder.
3. Här spelar han fotboll (t h) med sin bror, Luis (t v), vid 10 års ålder.

att jag vet att kyrkan är sann. Att komma ihåg har varit till hjälp för mig under de 30 år som jag har varit medlem i kyrkan.

En annan sak som vi bör komma ihåg är att vi har ingått förbund med Herren. Vi är ett folk som ingår förbund. Templet är en symbol för dessa förbund. Det är mycket viktigt att vi inte tar dessa förbund för givna. Vi bör förstå dem och begrunda dem. Det ökar vår hängivenhet.

Att fatta vissa beslut hjälper oss att förbereda oss för

att ingå förbund, till exempel dopförbundet. Några av dessa beslut är att läsa Mormons bok varje dag, att knäböja i bön varje dag och att besöka kyrkan varje vecka. När vi håller fast vid dessa beslut förbereder vi oss för att lyda ett förbund – till exempel dopförbundet, som förbereder oss för att komma till templet. Om ni håller fast vid era beslut, vilka de än är, så hjälper de er att hålla fast vid era förbund.

När en undersökare beslutar sig för att lära sig mer om kyrkan uppmanar missionärerna honom eller

Äldste Gonzalez med sin bustru, Zulma, och deras familj.

henne att fatta mindre beslut, som att be, besöka kyrkan och läsa skrifterna. När en undersökare håller fast vid dessa åtaganden så vet missionärerna att han eller hon förbereder sig för att ingå dopets förbund och att få ett vittnesbörd.

Mormons bok var nyckeln till min omvändelse. Orsaken till att jag älskar Mormons bok är att vi, genom den, kan lära känna Jesus Kristus. Vi får veta att han är Guds Son och vår Frälsare. Vi kan utveckla ett eget vittnesbörd om honom. Han kan bli mer verklig för oss. Han är verklig. När vi kommer närmare honom och håller fast vid våra beslut och våra förbund, kan också vi känna hans kärlek, som är verklig. Kom alltid ihåg honom och hur du utvecklade till vittnesbörd om honom. ●

Tempelbilder

Varje nummer av *Lilla stjärnan* under 2003 kommer att innehålla tempelbilder. Ta bort tempelbilderna från tidningen, klistra fast dem på ett tjockt papper och klipp ut dem. Att samla på dessa bilder hjälper dig att minnas varför tempel är viktiga.

FOTO LAUREN FOCIETTO

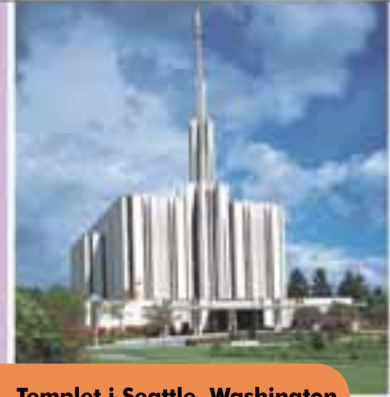
Templet i São Paulo, Brasilien

Invigt den 30 oktober 1978
av president Spencer W Kimball

Templet i Tokyo, Japan

Invigt den 27 oktober 1980
av president Spencer W Kimball

Templet i Seattle, Washington

Invigt den 17 november 1980
av president Spencer W Kimball

FOTO JED A CLARK

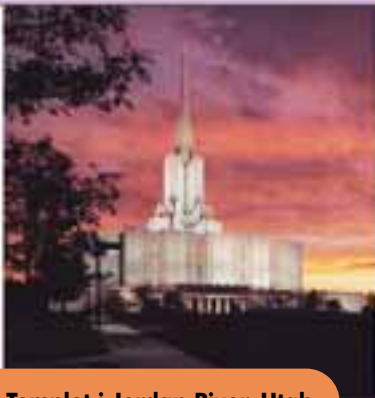

FOTO STEVE TREGAGLE

Templet i Jordan River, Utah

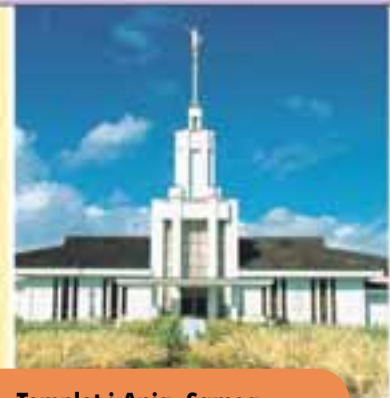
Invigt den 16 november 1981
av president Spencer W Kimball (bönen uppläst
av president Marion G Romney)

Templet i Atlanta, Georgia

Invigt den 1 juni 1983
av president Gordon B Hinckley

FOTO JED A CLARK

Templet i Apia, Samoa

Invigt den 5 August 1983
av president Gordon B Hinckley

FOTO MICHAEL MCCONNIE

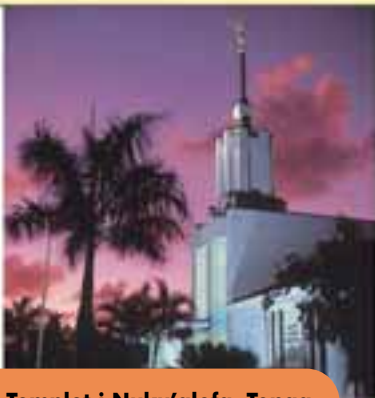
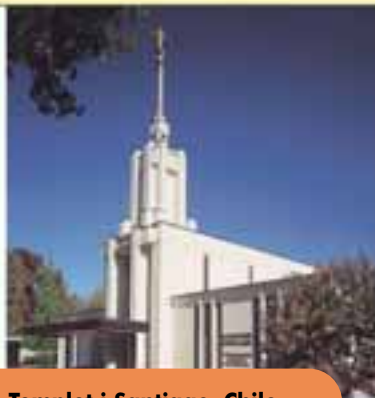

FOTO WILLIAM F HOLDMAN

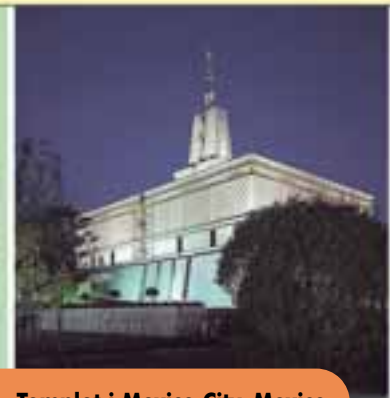
Templet i Nuku'alofa, Tonga

Invigt den 9 August 1983
av president Gordon B Hinckley

Templet i Santiago, Chile

Invigt den 15 september 1983
av president Gordon B Hinckley

Templet i Mexico City, Mexico

Invigt den 2 december 1983
av president Gordon B Hinckley

FOTO JED A CLARK

Det som tillhör min Fader, Harry Anderson

"Efter tre dagar fann de honom i templet, där han satt mitt ibland lärarna ... Och alla som hörde honom häpnade över hans förståndiga svar" (Luk 2:46-47).

MED TILLSTÅND AV PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION

När vi hjälper våra barn att motstå oanständiga klädmoden hjälper vi dem också att "förbättras inom allt som är gott och vackert". Vi hjälper dem att åtnjuta Anden i rikligare mått när de förbereder sig för att ingå och hålla heliga förbund.
Se "Allt som är gott och vackert", s 14.